Го́споди вседержи́телю, Бо́же ѻ҆тє́цъ на́шихъ, мо́лимъ ти сѧ, ᲂу҆слы́ши и҆ поми́лꙋй.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.

Поми́лꙋй на́съ, Бо́же, по вели́цѣй ми́лости твое́й, мо́лимъ ти сѧ, ᲂу҆слы́ши и҆ поми́лꙋй.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй. (Три́жды.)

Моли́тва прилѣ́жнаго моле́нїѧ:

Гдⷭ҇и Бо́же на́шъ, прилѣ́жное сїѐ моле́нїе прїи́мѝ ѿ твои́хъ ра́бъ, и҆ поми́лꙋй на́съ по мно́жествꙋ ми́лости твоеѧ̀, и҆ щедро́ты твоѧ̀ низпосла̀ на ны̀, и҆ на всѧ̀ лю́ди твоѧ̀, ча́ющыѧ ѿ тебє̀ бога́тыѧ ми́лости.

Є҆щѐ мо́лимсѧ ѡ҆ господи́не на́шемъ Блаженнѣ́йшемъ митрополи́тѣ (и҆мѧ̀ рекъ) [ѡ҆ господи́не на́шемъ (высоко-) Преосвѧщеннѣ́йшемъ (и҆лѝ: архїепи́скопѣ, и҆лѝ: є҆пи́скопѣ) (и҆мѧ̀ рекъ)], и҆ всѣ́й во Хрⷭ҇тѣ̀ бра́тїи на́шей.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй. (Три́жды.)

Є҆щѐ мо́лимсѧ ѡ҆ бра́тїѧхъ на́шихъ, свѧще́нницѣхъ, свѧщенномона́-сѣхъ, и҆ всѣ́мъ во Хрїстѣ̀ бра́тствѣ на́шемъ.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй. (Три́жды.)

Є҆щѐ мо́лимсѧ ѡ҆ странѣ̀ на́шей, правои́телехъ и во́инствѣ є҆ѧ̀, да ти́хое и҆ безмо́лвное житїѐ пожива́емъ во всѧ́комъ благоче́стїи и҆ чистотѣ̀.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй. (Три́жды.)

Є҆щѐ мо́лимсѧ ѡ҆ блаже́нныхъ и҆ приснопа́мѧтныхъ, свѧте́йшихъ патрїа́рсѣхъ правосла́вныхъ, и҆ созда́телехъ свѧта́го хра́ма сегѡ̀ [и҆лѝ: ст҃ыѧ ѡ҆би́тели сеѧ̀], и҆ ѡ҆ всѣ́хъ преждепочи́вшихъ ѻ҆тцѣ́хъ и҆ бра́тїѧхъ, здѣ̀ лежа́щихъ и҆ повелѣ́ꙋ, правосла́вныхъ.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй. (Три́жды.)

БЖ҃ЕСТВЕННАѦ ЛЇТУРГІ́А
И҆ЖЕ ВО СВ҃ТЫ́ХЪ ѻ҆ЦА̀ НА́ШЕГѡ ВАСІ́ЛІѦ ВЕЛИ́КАГѡ.

Božská liturgie svatého Basila Velikého

ЧИ́НЪ
свѧще́нныѧ и҆ бж҃е́ственныѧ лїто́ргїи
и҆же во ст҃ы́хъ ѻ҆ц҃а на́шегѡ
Васі́лїа вели́кагѡ,
а҆рхїеп҃копа Кесарі́и каппадокі́йскїѧ.

Хотѧ́й свѧще́нникъ бж҃е́ственное соверша́ти таинодѣ́йствїе, до́лженъ є҆́сть пе́рвѣе ᲂу҆́бѡ примире́нъ бы́ти со вѣ́ми, и҆ не и҆мѣ́ти что̀ на кого̀, и҆ се́рдце же, є҆ли́ка си́ла, ѿ лꙋка́выхъ блюсти̑ по́мыслѡвъ, воздержа́тисѧ же ѧ҆ вечера, и҆ трезви́тисѧ да́же до вре́мене свѧщеннодѣ́йствїѧ. Вре́мени же наста́вшꙋ, повнегда̀ соверши́ти ѻ҆бы́чный предстоѧ́телю поклоны́, вхо́дитъ въ хра́мъ: и҆ соедини́вѧ со дїа́кономъ, творѧ́тъ вкꙋ́пѣ къ восто́кꙋ пред̾ ст҃ы́ми две́рьми поклоне́нїѧ три̑.

Таѧ́же гл҃етъ дїа́конъ: Бл҃гослови̑ влады́ко.

Сщ҃е́нникъ: Бл҃гослове́нъ Бг҃ъ на́шъ, всегда̀, ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣ́кѡвъ, а҆ми́нь.

Начина́етъ глаго́лати дїа́конъ: Цр҃ю нб҃ный: Трисвѧто́е. По ѻ҆́ч҃е на́шъ:

Сщ҃е́нникъ: Ꙗ҆́кѡ твоѐ є҆́сть цр҃ство:

Таѧ́же глаго́лютъ:

Поми́лꙋй на́съ Гдⷭ҇и, поми́лꙋй на́съ: всѧ́каго бо ѿвѣ́та недоꙋмѣ́юще, сїю̀ ти мл҃твꙋ ꙗ҆́кѡ вл҃цѣ грѣ́шнїи прино́симъ: поми́лꙋй на́съ.

Сла́ва:

Гдⷭ҇и, поми́лꙋй на́съ, на тѧ́ бо ᲂу҆пова́хомъ, не прогнѣ́вайсѧ на ны̀ ѕѣ́лѡ, нижѐ помѧни̑ беззако́нїй на́шихъ: но при́зри и҆ ны́нѣ ꙗ҆́кѡ бл҃гоꙋтро́бенъ, и҆ и҆зба́ви ны̀ ѿ врагѡ́въ на́шихъ. Ты́ бо є҆сѝ Бг҃ъ на́шъ, и҆ мы̀ лю́дїе твои̑, всѝ дѣла̀ рꙋ́кꙋ твое́ю, и҆ и҆́мѧ твоѐ призыва́емъ.

Požehnej, vladyko, zvěstovatele svatého apoštola a evangelisty (jméno)!

Kněz, žehnaje ho, dí: Bůh na přímluvy svatého slavného, všechvalného apoštola a evangelisty (jméno) dejž tobě hlas zvěstovati mocí velikou, aby se naplnilo evangelium nejmilejšího Syna jeho, Pána našeho Ježíše Krista.

A podává mu svaté evangelium.

Diákon: Amen. A pokloniv se svatému evangeliu, vezme je a vychází svatými dveřmi; spolu s ním jde od severních dveří na místo čtení světlonoš. Diákon se postaví na ambon nebo na místě určeném (na ambonu před svatými dveřmi se čte evangelium čelem k lidu; čte-li se uprostřed chrámu, pak čelem k oltáři).

Kněz (2. diákon) stojí před svatým prestolem, hledí k západu (k lidu) a zvolá:

Velemoudrost! Povznesme se a poslyšme svaté evangelium!

Kněz žehná lid: **Pokoj všem.**

Věřící: I duchu tvému.

Diákon: **Od ... svaté evangelní čtení.**

Věřící: Sláva tobě, Pane, sláva tobě.

Kněz (2. diákon): **Pozor mějme!** *(A předčítá se z evangelia.)*

Po ukončení evangelijního čtení dí kněz, žehnaje diákona:
Pokoj tobě, zvěstujícímu.

Věřící: Sláva tobě, Pane, sláva tobě.

Diákon přichází svatými dveřmi do oltáře a odevzdá svaté evangelium knězi, který je políbí a postaví na svatý prestol za antimins.

Následuje promluva kněze k věřícím (kázání též může být až ke konci svaté liturgie po zaambonové modlitbě). Káže se na ambonu.

Poté je možno zavřít svaté dveře. Diákon vyjde severními dveřmi (není-li kázání hned po evangeliu, podává evangeliář knězi ve svatých dveřích a sám zůstává před nimi na soleji), stane na obvyklém místě před svatými dveřmi, pokloniv se a přežehnav, dí, drže orar třemi prsty pravé ruky:

Ektenie vroucí

Rceme všichni z celé duše a z celé mysli své rceme!

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Благословѝ, влады́ко, благовѣсти́телѧ свѧта́гѡ а҆по́стола и҆ є҆ваггелі́ста (и҆́мѧ рекѧ).

Сщ҃е́нник, зна́менуѧ є҆го̀, глаго́летъ:

Бо́гъ, моли́твами свѧта́гѡ, сла́внагѡ, всехва́льнагѡ а҆по́стола и҆ є҆ваггелі́ста (и҆́мѧ рекѧ) да да́стъ тебѣ̀ глаго́лѧ благовѣствꙋ́ющемꙋ си́лою мно́гою, во и҆сполне́нїе є҆ва́ггелїа возлю́бленнагѡ сы́на своегѡ̀, Го́спода на́шего І҆и҃са Хрїста̀.

И҆ подае́тъ є҆мꙋ̀ ст҃о́е є҆ѵ҆лїе.

Дїа́конъ же ре́къ: А҆ми́нь.

И҆ поклони́вшесѧ свѧто́мꙋ є҆ва́ггелїю, во́зметъ є҆̀, и҆ и҆зше́дъ свѧты́ми две́рьми, предходѧ́щымъ є҆мꙋ̀ лампа́дамъ, прихо́дитъ и҆ стои́тъ на а҆мвѡ́нѣ, и҆лѝ на ѹ҆чини́тельнѣмъ мѣ́стѣ.

І҆ере́й же, стоѧ̀ пред̾ свѧто́ю трапе́зою и҆ зрѧ̀ къ за́паду, возглаша́етъ:

Премꙋ́дрость, про́сти, ѹ҆слы́шимъ свѧта́гѡ є҆ва́ггелїа.

Та́же сщ҃е́нникъ: Ми́ръ всѣ́мъ.

Лю́дїе: И҆ дꙋ́ховѝ твоемꙋ̀.

Дїа́конъ: Ѿ (и҆́мѧ рекѧ) свѧта́гѡ є҆ва́ггелїа чте́нїе.

Ли́къ: Сла́ва тебѣ̀, Го́споди, сла́ва тебѣ̀.

Сщ҃е́нникъ: Во́немъ.

А҆́ще же є҆́сть два̀ дїа́кона, то̀ є҆ди́нъ да глаго́летъ:
Премꙋ́дрость, про́сти... Та́же, и҆: Во́немъ.

И҆спо́лнившесѧ є҆ѵ҆лїю, глаго́летъ сщ҃е́нникъ: Ми́ръ тѝ, благовѣствꙋ́ющемꙋ.

Ли́къ: Сла́ва тебѣ̀, Го́споди, сла́ва тебѣ̀.

И҆ ѿше́дъ дїа́конъ да́же до ст҃ы́хъ две́рей, ѿда́етъ ст҃о́е є҆ѵ҆лїе сщ҃е́нникꙋ, и҆ затворѧ́ютсѧ па́ки ст҃ы́а две́ри. Дїа́конъ, ста́въ на ѻ҆́бычнѣмъ мѣ́стѣ, начина́етъ си́це:

Рцемъ всѝ ѿ всеѧ̀ дꙋ́шѝ, и҆ ѿ всегѡ̀ помышле́нїѧ на́шего рцемъ.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.

Božská liturgie svatého otce našeho Basila Velikého, archiepiskopa Caesareje Kappadocijské

Proskomidie

Kněz, který hodlá vykonat službu Božských Tajin, se má dříve smířit se všemi a nemít nic proti komukoliv, má chránit srdce jak možno od zlých myšlenek, být zdrženlivým a střízlivým od předvečera až do času služeb Božích. V ustanovený čas se kněz i diákon postaví před svatými dveřmi oltáře a učiní společně, žehnajíce se, tři poklony k východu. Potom praví:

Diákon: Požehnej, vladyko!

Kněz: Blahosloven Bůh náš, vždycky, nyní i příště, až na věky věkův, amen.

Diákon: Králi nebeský… (Následuje Trisagion až po Otče náš.)

Kněz: Neboť tvé jest království…

Potom říkají oba:

Smiluj se nad námi, Pane, smiluj se nad námi, neboť žádné omluvy nevědouce, tuto modlitbu tobě, jako Vládci svému, my hříšníci přinášíme: smiluj se nad námi.

Sláva Otci i Synu i Svatému Duchu.

Pane, smiluj se nad námi, neboť v tebe doufáme; nehněvej se na nás velmi, aniž rozpomínej se na hříchy naše, ale pohleď i nyní jako milosrdný na nás a zbav nás nepřátel našich; neboť tys Bůh náš a my lid tvůj, všichni dílo rukou tvých a jméno tvé vzýváme.

I nyní i vždycky, až na věky věkův. Amen.

И҆ ны́нѣ:

Милосе́рдїѧ двє́ри ѿве́рзи на́мъ, бл҃гослове́ннаѧ бг҃ѡ҆ц҃е, надѣ́ющїисѧ на тѧ̀ да не поги́бнемъ, но да и҆зба́вимсѧ тобо́ю ѿ вѣ́дъ: ты́ бо є҆сѝ спасе́нїе ро́да хрїстїа́нскаго.

Та́же ѿхо́дѧтъ ко и҆ко́нѣ хр҃то́вѣ и҆ целꙋ́ютъ ю҆̀, гла́голюще:

Пречѣ́томꙋ твоемꙋ̀ ѻ҆́бразꙋ покланѧ́емсѧ благі́й, просѧ́ще прощє́нїѧ прегрѣше́нїй на́шихъ, Хр҃тѣ Бж҃е: во́лею бо благоволи́лъ є҆сѝ пло́тїю взы́ти на кр҃тъ, да и҆зба́виши, ꙗ҆̀же созда́лъ є҆сѝ, ѿ рабо́ты вра́жїѧ. Тѣ́мже благода́рственнѡ копїе́мъ тѝ: ра́дости и҆спо́лнилъ є҆сѝ всѧ̑, Сн҃е на́шъ, прише́дый спасти̑ мі́ръ.

Та́же цѣлꙋ́ютъ и҆ и҆ко́нꙋ бц҃ы, гла́голюще тропа́рь:

Милосе́рдїѧ сꙋ́щи и҆сто́чниче, ми́лости сподо́би на́съ Бц҃е, при́зри на лю́ди согрѣши́вшыѧ, ꙗ҆̀вѝ ꙗ҆́кѡ при́снꙋ си́лꙋ твою̀: на тѧ́ бо ᲂу҆пова́юще, ра́дꙋѩсѧ, копїе́мъ тѝ, ꙗ҆́кѡ и҆ногда̀ Гаврїи́лъ безпло́тныхъ а҆рхїстрати́гъ.

Та́же прикло́нше главꙋ̀, гл҃ютъ сїю̀ моли́твꙋ:

Гдⷭ҇и, низпосли̑ рꙋ́кꙋ твою̀ ѿ высоты̑ ст҃а́гѡ жили́ща твоегѡ̀, и҆ ᲂу҆крѣпи̑ мѧ̀ въ предлежа́щꙋю слꙋ́жбꙋ твою̀: да неосꙋжде́ннѡ предста́нꙋ стра́шномꙋ пр҃то́лꙋ твоемꙋ̀, и҆ безкро́вное сѧщенно-дѣ́йствїе соверш̑ꙋ. Ꙗ҆́кѡ твоѧ̀ є҆́сть си́ла и҆ сла́ва, во вѣ́ки вѣко́въ. А҆ми́нь.

Та́же творѧ́тъ и҆ къ ли́ко́мъ поклоны по є҆ди́номꙋ, и҆ та́кѡ ѿхо́дѧтъ къ же́ртвенникꙋ, гла́голюще:

Вни́дꙋ въ до́мъ твой, поклонюсѧ ко хра́мꙋ ст҃о́мꙋ твоемꙋ̀ въ страсѣ̀ твое́мъ. Гдⷭ҇и, наста́ви мѧ̀ пра́вдою твое́ю, враг̑ъ мои́хъ ра́ди и҆спра́ви пред̾ тобо́ю пꙋ́ть мо́й. Ꙗ҆́кѡ нѣ́сть во ᲂу҆стѣ́хъ и҆́хъ и҆́стины, се́рдце и҆́хъ сꙋ́етно, гро́бъ ѿве́рстъ горта́нь и҆́хъ, ѧ҆зы́ки свои́ми льща́хꙋ. Сꙋди̑ и҆̀мъ Бж҃е, да ѿпадꙋ́тъ ѿ мы́слей свои́хъ, по мно́жествꙋ нечести̑ и҆́хъ и҆зри́ни ѧ҆̀, ꙗ҆́кѡ прегорчи́ша тѧ̀ Гдⷭ҇и. И҆ да возвеселѧ́тсѧ всѝ ᲂу҆пова́ющїи на тѧ̀, во вѣ́ки возра́дꙋютсѧ, и҆ всели́ши-

Diákon: Pozor mějme!

Žalmista čte epištolu. *(Kněz se může posadit na své sedátko v oltáři.)*

Mezitím diákon vezme kadidelnici a kadidlo, přichází ke knězi a přijav od něho požehnání, okuřuje svatý prestol, celý oltář, svaté dveře, svaté ikony, kněze a lid.

Kněz (po ukončení čtení epištoly): **Pokoj tobě!**

Žalmista: I duchu tvému.

Po přečtení apoštola se zpívá „alleluja“ (s příslušnými verši).

Diákon: Velemoudrost! *(Toto zvolání jen říkají-li se verše na alleluja.)*

Věřící: Alleluja, alleluja, alleluja.

Kněz stojí před svatým prestolem a říká tiše modlitbu před čtením evangelia:

Rozsviť v srdcích našich, lidumilný Vládce, nehynoucí světlo božského poznání svého a otevři duchovní oči naše k chápání evangelijních hlásání tvých; vlož v nás též bázeň přikázání tvých blahoslavenství, abychom všechny tělesné žádosti přemáhajíce, duchovní život vedli, myslíce a činíce vše, v čem máš zalíbení. Neboť tys osvícení duší i těl našich, Kriste Bože, a tobě slávu vzdáváme, s bezpočátečným Otcem tvým a nejsvětějším i blahým a oživujícím Duchem tvým, nyní i vždycky, až na věky věkův. Amen.

Diákon, odloživ po okuřování kadidelnici na její místo, přijde ke knězi, skloní hlavu, drže orar třemi prsty pravice, ukazuje jím na svaté evangelium a praví:

И҆ па́ки дїа́конъ: Во́нмемъ.

А҆по́столу же что́му, а҆ллилꙋ́їа же пѣва́емꙋ, дїа́конъ прїе́мъ кадїльни́цꙋ и҆ ѳꙋмїа́мъ, прихо́дитъ ко свѧще́нникꙋ, и҆ прїе́мъ благослове́нїе ѿ него̀, кади́тъ свѧтꙋ́ю трапе́зꙋ ѻ҆́крестъ, и҆ ѻ҆лта́рь ве́сь, и҆ сщ҃е́нника.

А҆́ллꙋ же и҆спо́лнѧетъ, глаго́летъ свѧще́нникъ: Ми́ръ тѝ.

И҆ чте́цъ: И҆ дꙋхови твоемꙋ.

Дїа́конъ: Премꙋ́дрость.

И҆ чте́цъ: А҆ллилꙋ́їа.

Сщ҃е́нникъ же, стоѧ̀ пред̾ ст҃о́ю трапе́зою, глаго́летъ мо́лвꙋ сїю̀.

Моли́тва пре́жде є҆ва́ггелїа:

Возлїѧ́й въ сердца́хъ на́шихъ, человѣколю́бче Влады́ко, твоегѡ̀ богоразꙋ́мїѧ нетлѣ́нный свѣ́тъ, и҆ мы́сленныѧ на́ши ѿве́рзи ѻ҆́чи, во є҆ва́ггельскихъ твои́хъ проповѣ́данїй разꙋмѣ́нїе. Вложѝ въ на́съ и҆ стра́хъ блаже́нныхъ твои́хъ за́повѣдей, да плѡтекїѧ̀ по́хоти всѧ̀ попра́вше, дꙋхо́вное жи́тельство про́йдемъ, всѧ̀ ꙗ҆̀же ко благоꙋгожде́нїю твоемꙋ̀, и҆ мꙋ́дрствꙋюще и҆ дѣ́юще. Ты́ бо є҆сѝ просвѣще́нїе дꙋ́шъ и҆ тѣле́съ на́шихъ, Хрїсте̑ Бо́же: и҆ тебѣ̀ сла́вꙋ возсылѧ́емъ, со безнача́льнымъ твои́мъ ѻ҆тцѣ́мъ, и҆ всесвѧты́мъ и҆ благи́мъ и҆ животворѧ́щимъ твои́мъ дꙋ́хомъ, ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ. А҆ми́нь.

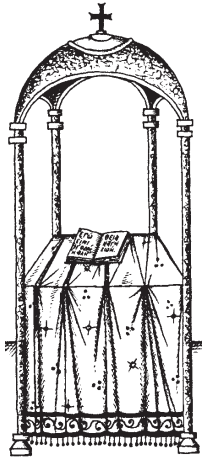

Дїа́конъ же, кади́льницꙋ ѿложи́въ на ѻ҆бы́чное мѣ́сто, прихо́дитъ ко сщ҃е́нникꙋ, и҆ подклони́въ є҆мꙋ̀ гла́вꙋ свою̀, держа̀ ѻ҆ра́рь кра́йними пе́рсты и҆ ѹ҆казꙋ́ѧ на ст҃о́е є҆ѵлїе̑, глаго́летъ:

Bránu milosrdenství otevři nám, požehnaná Bohorodice, abychom doufajíce v tebe nezhynuli, ale osvobozeni byli tebou od všeliké bídy; ježto jsi spása pokolení křesťanského.

Nato odejdou k ikoně Kristově a říkají:

Přečistému obrazu tvému klaníme se, Blahý, prosíce za odpuštění hříchů svých, Kriste Bože; neboť tys ráčil dobrovolně tělem vstoupiti na kříž, abys vysvobodil z otroctví nepřítele ty, jež jsi byl stvořil. Proto vděčně voláme k tobě: Radostí naplnil jsi vše, Spasiteli náš, přišed spasit svět.

I žehnajíce se, políbí ikonu Krista. — Potom odcházejí k ikoně Bohorodice, říkajíce:

Jsouc milosrdenství pramen, rač slitovati se nad námi, Bohorodice! Shlédni na lid hříšný, zjev jako vždy moc svou. Neboť v tebe doufajíce, k tobě, jako kdysi Gabriel, beztělesných vrchní vojevůdce, voláme: Raduj se!

I žehnajíce se, líbají ikonu Bohorodice. — Poté se postaví uprostřed, skloní oba hlavu a kněz říká tuto modlitbu:

Hospodine, vztáhni ruku svou s výsosti svatého sídla svého a posilni mne k nastávající službě tvé, abych, stana před strašným trůnem tvým, nekrvavou oběť neodsouzeně vykonal. Neboť tvá jest moc i sláva, na věky věkův. Amen.

Nato se oba pokloní též lidu a odcházejí do oltáře, řkouce:

Vejdu do domu tvého a klaněti se budu svatému chrámu tvému v bázni tvé. Hospodine, veď mne ve spravedlnosti své; pro nepřátele mé spravuj před sebou cestou mou; neboť není v ústech jejich pravdy, srdce jejich je daremné, hrobem otevřeným je hrdlo jejich, jazykem svým klamou. Sudiž je, Bože, nechať padnou od úmyslů svých, pro množství nešlechetností jejich zavrhni je, neboť odporní jsou tobě, Hospodine. I ať rozveselí se všichni, kdož doufají v tebe, na věky ať se radují, a ty přebývati budeš v nich; i ať honosí se tebou všichni, kdož milují jméno tvé. Neboť ty žehnáš spravedlivému, Hospodine, a štítem zalíbení korunoval jsi nás.

ся вѣ ни́хѣ, и҆ похва́лятся ѡ҆ тебѣ̀ любѧщїи и҆́мѧ твоѐ. Ꙗ҆́кѡ ты̀ благослови́ши пра́ведника, гдⷭ҇и. Ꙗ҆́кѡ ѻ҆рꙋ́жїемъ благоволе́нїѧ вѣнча́лъ є҆сѝ на́съ.

Вше́дше же во свѧти́лище, творѧ́тъ поклѡ́ны трѝ пред̾ ст҃ѣ́ѥю трапе́зою, и҆ цѣлꙋ́ютъ ст҃о́е є҆ѵ҆лїе̑ и҆ ст҃ꙋ́ю трапе́зꙋ. Та́же прїе́млютъ вѣ рꙋ́ки свои̑ ст҃ї̑а́рь свои́, и҆ творѧ́тъ поклѡ́ны трѝ вѣ востѡ́кꙋ, глаго́люще вѣ себѣ̀ кі́йждо:

Бж҃е, ѡ҆чи́сти мѧ̀ грѣ́шнаго и҆ поми́лꙋй мѧ̀.

Та́же прихо́дитъ вѣ свѧще́нникꙋ дїа́конъ, держѧ̀ вѣ десно́й рꙋ́цѣ ст҃ї̑а́рь ѥ҆ѡ ѻ҆раре́мъ, и҆ подклони́вѣ є҆мꙋ̀ главꙋ̀, глаго́летъ:

Бл҃гослови̑, влады́ко, ст҃ї̑а́рь ѥ҆ѡ ѻ҆раре́мъ.

Ѻ҆ще́нникъ глаго́летъ:

Бл҃гослове́нъ Бг҃ъ на́шъ, всегда̀, ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ.

Та́же ѿхо́дитъ вѣ себѣ̀ дїа́конъ, во є҆ди́нꙋ страну̀ свѧти́лища, и҆ ѡ҆блачи́тся вѣ ст҃ї̑а́рь, моля́сѧ ре́ще:

Возра́дꙋется дꙋ́ша моѧ̀ ѡ҆ Гдⷭ҇ѣ, ѡ҆блече́ бо мѧ̀ вѣ ри́зꙋ спасе́нїѧ, и҆ ѡ҆де́ждею весе́лїѧ ѡ҆дѣ́лъ мѧ̀: ꙗ҆́кѡ женихꙋ̀ возложѝ мѝ вѣнє́цъ, и҆ ꙗ҆́кѡ невѣ́стꙋ ѹ҆краси́ мѧ̀ красото́ю.

И҆ ѻ҆ра́рь ѹ҆́бѡ цѣлова́въ, налага́етъ на лѣ́вое ра́мо.
Нарꙋка́вницы же налага́ѧ на рꙋ́ки, на десну̀ ѹ҆́бѡ, глаго́летъ:

Десни́ца твоѧ̀, Гдⷭ҇и, просла́вися вѣ крѣ́пости: десна́ѧ твоѧ̀ рꙋ́ка̀, Гдⷭ҇и, сокрꙋ́шѝ враги̑, и҆ мно́жествомъ сла́вы твоеѧ̀ сѧ́тѐрѧ є҆сѝ сꙋпоста́ты.

На лѣ́вꙋю же, глаго́летъ: Рꙋ́цѣ твоѝ сотвори́стѣ мѧ̀ и҆ созда́стѣ мѧ̀. Вразꙋ́ми мѧ, и҆ наꙋ́чꙋся за́повѣдемъ твои̑мъ.

Та́же ѿше́дъ вѣ предложе́нїе, ѹ҆готовля́етъ ѱ҃ї̑ѧ́ницѧ. Ст҃ы́й ѹ҆́бѡ ді́скосъ поставля́етъ ѡ҆ шꙋ́ю страну̀, поти́рь же, є҆́же є҆́сть ст҃ꙋ́ю ча́шꙋ, ѡ҆ десну́ю, и҆ прѡ́чѧ вѣ ни́ми.
Ѻ҆ще́нникъ же ре́ще ѡ҆блачи́тся: прїе́мъ ст҃ї̑а́рь вѣ лѣ́вꙋю рꙋ́кꙋ, и҆ поклони́вся три́жды вѣ востѡ́кꙋ, ꙗ҆́коже речѐся, назна́менꙋетъ глаго́ля:

Бл҃гослове́нъ Бг҃ъ на́шъ, всегда̀, ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ, а҆ми́нь.

Та́же ѡ҆блачи́тся, глаго́ля:

Hospodine, spasiž zbožné a vyslyš nás.

Diákon se obrací k lidu a provolává:

Až na věky věkův.

Věřící: Amen.

Věřící lid zpívá Trojsvatou píseň:

Svatý Bože, svatý Silný, svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi *(třikrát)*. Sláva Otci, i Synu, i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův. Amen. Svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi. Svatý Bože, svatý Silný, svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi.

Za zpěvu kněz i diákon říkají také „trisagion“, společně činíce poklony před svatým prestolem.
Na Zjevení Páně a na velkou sobotu se místo „trisagion“ zpívá: „Kteřížkoli v Krista pokřtěni jste, Krista jste oblékli. Alleluja.“
Pak praví diákon knězi:

Poveliž, vladyko!

Nato se odebírají k hornímu místu. Kněz cestou říká:

Požehnaný, jenž se béře ve jménu Páně.

Diákon: Požehnej, vladyko, horní trůn!

Kněz: Požehnaný jsi na trůně království svého, jenž na cherubínech spočíváš, vždycky, nyní i příště, až na věky věkův. Amen.

Po dokončení pění „trisagia“ praví diákon, který vyšel před svaté dveře:

Pozor mějme!

Kněz (žehnaje lid): **Pokoj všem.**

Žalmista: I duchu tvému.

Diákon: **V**elemoudrost!

Žalmista čte prokimen z žalmu Davidova.

Diákon *(po ukončení zpěvu prokimenu)*: **V**elemoudrost!

Žalmista: Čtení z listu svatého apoštola … (Čtení ze skutků apoštolských… Apod.)

Сконча́вшуѧся же тропарю̀, прихо́дитъ дїа́конъ близ̾ ст҃ы́хъ две́рей, и҆ показу́ѧй ѻ҆ра́рємъ, пе́рвѣе ᲂу҆́бо ко и҆ко́нѣ Хр҃то́вѣ глаго́летъ:

Гдⷭ҇и, спасѝ благочести́вѣѩ, и҆ ᲂу҆слы́ши ны̀.

Та́же наво́дитъ, глаго́ѧ ко вн҃ѣ ст҃оѧ́щымъ вєлєгла́сно:

Й҆ во вѣ́ки вѣко́въ.

Лі́къ: А҆ми́нь.

Пѣва́емꙋ же тріеѵа́то́мꙋ, глаго́лютъ и҆ са́ми, і҆ере́й же и҆ дїа́конъ, тріеѵ҃то́е, творѧ́ще вкꙋ́пѣ и҆ покло́ны три̑ пред̾ ст҃о́ю трапе́зою.
На бл҃ѡвле́нїе и҆ вх҃ вели́кꙋю же сꙋббо́тꙋ поютъ (вмѣ́стѡ же тріеѵ҃та́гѡ) сїѐ:
Є҆ли́цы во Хр҃та̀ кр҃ти́стеѧ, во Хр҃та̀ ѡблеко́стеѧ: а҆ллилꙋ́ї́а.
Та́же глаго́летъ дїа́конъ ко і҆ере́ю:

Повели̑, влады́ко.

И҆ ѿхо́дитъ къ го́рнемꙋ мѣ́стꙋ, и҆ сїі҆е́нникъ ѿходѧ̀ глаго́летъ:

Благослове́нъ гра́дый во и҆́мѧ Госпо́дне.

Дїа́конъ: Благословѝ, влады́ко, го́рнїй престо́лъ.

І҆ере́й же: Благослове́нъ є҆сѝ на престо́лѣ сла́вы ца́рствїѧ твоегѡ̀, сѣдѧ́й на херꙋві́мѣхъ, всегда̀, ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣко́въ.

По и҆сполне́нїи тріеѵа́гѡ, дїа́конъ прише́дъ пред̾ ѕвѧ́тїѧ двє́ри, глаголетъ:

Во́нмемъ.

І҆ере́й же возглаша́етъ: Мі́ръ всѣ́мъ.

И҆ чтє́цъ глаго́летъ: И҆ дꙋ́ховѝ твоемꙋ̀.

И҆ па́ки дїа́конъ: Премꙋ́дрость.

И҆ чтє́цъ, прокі́менъ, ѱало́мъ дави́довъ.

Посе́м дїа́конъ: Премꙋ́дрость.

И҆ чтє́цъ надписа́нїе а҆по́стола: Дѣ́ѧнїй ст҃ы́хъ а҆́пл҃ъ чтє́нїе. И҆ли: Соко́рнагѡ посла́нїѧ і҆а́кѡвлѧ. И҆ли: Петро́ва чтє́нїе. И҆ли: Вх҃ ри́млѧнѡмъ. И҆ли: ко-рі́нѳѧнѡмъ. И҆ли: гала́тѡмъ посла́нїѧ ѕвѧта́гѡ а҆по́стола Па́ѵла чтє́нїе.

Vstoupivše do svatyně, učiní, žehnajíce se, dvě poklony před svatým prestolem a políbí svaté evangelium i svatý prestol. Opět se žehnají a učiní třetí poklonu. Potom vezmou do svých rukou každý svůj stichar a konají, žehnajíce se, tři poklony k východu, řkouce pro sebe:

Bože, očistiž mne hříšného a smiluj se nade mnou. *(Třikrát)*

Nato přistoupí diákon ke knězi, drží v pravé ruce stichar s orarem a skloniv hlavu, dí:

Požehnej, vladyko, stichar s orarem!

Kněz žehnaje: Požehnaný jest Bůh náš, vždycky, nyní i příště, až na věky věkův.

Diákon: Amen.

Pak odejde diákon zpět na své místo a oblékaje se do sticharu, modlí se takto:

Radovati se bude duše má v Bohu, neboť oblékl mne v roucho spasení a pláštěm radosti přioděl mne; jako ženicha ověnčil mne korunou a jako nevěstu okrášlil mne ozdobami.

Potom diákon políbí orar a položí jej na své levé rameno.
Když navléká jeden z nárukávníků na svou pravou ruku, říká:

Pravice tvá, Hospodine, proslavila se v síle; pravice tvá, Hospodine, porazila nepřátele a velikou slávou svou potřel jsi ty, kteří povstali proti tobě.

Když dává druhý nárukávník na levou ruku, dí:

Ruce tvé stvořily a učinily mne; dejž mi ten rozum, abych se naučil přikázáním tvým.

Potom odejde na místo přípravné (k žertveníku) a chystá zde posvátné předměty: diskos, kalich, kopí, pokrovce, hvězdici atd. Svatý diskos postaví na levou, kalich pak na pravou stranu.
Kněz se obléká takto: vezme stichar do levé ruky, požehná se a pokloní třikrát k východu, a pak žehná stichar, řka:

Požehnaný jest Bůh náš, vždycky, nyní i příště, až na věky věkův. Amen.

Potom políbiv stichar, obléká jej se slovy:

Возра́дꙋетсѧ дꙋ́ша моѧ̀ ѡ҆ гдⷭ҇ѣ: [до конца̀.]

Та́же пріе́мъ є҆пїтрахи́ль, и҆ назна́менаѧ, ѡ҆блача́етсѧ є҆ю, глаго́ла:

Бл҃гослове́нъ Бг҃ъ, и҆зліва́ѧй бл҃года́ть свою̀ на свѧще́нники твоѧ̀: ꙗ҆́кѡ мѵ́ро на главѣ̀, сходѧ́щее на бра́дꙋ, бра́дꙋ а҆арѡ́нѡ, сходѧ́щее на ѻ҆ме́ты ѡ҆де́жды є҆гѡ̀.

Та́же пріе́мъ поа́ръ и҆ ѡ҆поѧсꙋ́ѧсѧ, глаго́летъ:

Бл҃гослове́нъ Бг҃ъ, преподѧсꙋ́ѧй мѧ̀ си́лою, и҆ положѝ непоро́ченъ пꙋ́ть мо́й, соверша́ѧй но́зѣ моѝ ꙗ҆́кѡ є҆ле́ни, и҆ на высо́кихъ поставлѧ́ѧй мѧ̀.

Нарꙋ́кавницы же, ꙗ҆́кѡ вы́ше речє́сѧ. Та́же пріе́мъ наве́дренникъ, а҆́ще є҆́сть прѡтоѵ҆ѳгге́лъ вели́кїа це́ркве, и҆лѝ и҆́ныхъ кто̀, и҆мѣ́ѧй достои́нство нѣ́кое, и҆ благослови́въ и҆̀, и҆ цѣлова́въ, глаго́летъ:

Преподѧ́ши ме́чь твоѝ по бедрѣ̀ твое́й си́льне, красото́ю твое́ю, и҆ добро́тою твое́ю, и҆ налѧ́цы, и҆ ѹ҆спѣва́й и҆ ца́рствꙋй, и҆́стины ра́ди и҆ кро́тости и҆ пра́вды, и҆ наста́витъ тѧ̀ ди́вно десни́ца твоѧ̀, всегда̀, ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣко́въ, а҆ми́нь.

Та́же пріе́мъ фелѡ́нь и҆ бл҃гослови́въ, цѣлꙋ́етъ гла́ сѝце:

Сщє́нницы твоѝ, Гдⷭ҇и, ѡ҆блекꙋ́тсѧ въ пра́вдꙋ, и҆ преподо́бнїи твоѝ ра́достїю возра́дꙋютсѧ, всегда̀, ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣко́въ, а҆ми́нь.

Та́же ѿше́дше въ предложе́нїе, ѹ҆мыва́ютъ рꙋ́ки, глаго́люще:

Ѹ҆мы́ю въ непови́нныхъ рꙋ́цѣ моѝ, и҆ ѡ҆́быдꙋ же́ртвенникъ твоѝ, Гдⷭ҇и, є҆́же ѹ҆слы́шати мѝ гла́съ хвалы̀ твоѧ̀, и҆ повѣ́дати всѧ̀ чꙋде́сѧ твоѧ̀. Гдⷭ҇и, возлюби́хъ бл҃голѣ́пїе до́мꙋ твоегѡ̀, и҆ мѣ́сто селе́нїѧ сла́вы твоеѧ̀: да не погꙋби́ши съ нечести́выми дꙋ́шꙋ моѝ, и҆ съ мꙋ́жи кровѣ́й живота̀ моегѡ̀, и҆́же въ рꙋ́ка́хъ беззакѡ́нїѧ, десни́ца и҆́хъ и҆спо́лнисѧ мзды̀. А҆́зъ же незлобі́емъ мои́мъ ходи́хъ, и҆зба́ви мѧ̀, Гдⷭ҇и, и҆ поми́лꙋй мѧ̀: ногѧ̀ моѧ̀ стѧ̀ на правотѣ̀, въ це́рквахъ благословлю̀ тѧ̀, Гдⷭ҇и.

Poté se zpívají tropary a kondaky dne.

Kněz říká modlitbu trojsvaté písně:

Svatý Bože, jenž ve svatých spočíváš, jenž jsi trojsvatým hlasem serafínů opěvován, cherubíny oslavován a veškerými mocnostmi nebeskými uctíván; jenž jsi z nejsoucna ve jsoucnost veškerenstvo přivedl, člověka dle obrazu a podoby své stvořil a ozdobil jej všelikým darem svým; jenž prosícímu dáváš moudrost a poznání a nepohrdáš hříšníkem, ale ukládáš mu pokání ke spasení; jenž jsi nás, ponížené a nehodné služebníky své, učinil hodnými, abychom i v tuto hodinu stáli před slávou svatého obětního stolu tvého a náležité uctívání a slavosloví tobě přinášeli: Ty sám, Vládce, přijmi i z úst nás, hříšných, trojsvatou píseň a navštiv nás dobrotou svou; odpusť nám všechny hříchy naše, úmyslné i neúmyslné. Posvěť duše i těla naše a dopřej nám, abychom ve svatosti sloužili tobě po všechny dny života svého, na přímluvy svaté Bohorodice i všech svatých, tobě po všechny věky se zalíbivších.

Když se zpívá poslední tropar (resp. kondak), praví diákon knězi, skloniv hlavu a drže orar třemi prsty pravice:

Požehnej, vladyko, čas trojsvaté písně!

Kněz pak, požehnav jej, zvolá:

Neboť svatý jsi, Bože náš, a tobě slávu vzdáváme, Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky.

Nato diákon (není-li diákon, pak se toto vynechává) vychází svatými dveřmi z oltáře a ukazuje orarem nejprve na ikonu Kristovu, volá:

Прїидѝте, поклони́мсѧ, и҆ припадѐмъ ко Хрїстꙋ̀. Спаси́ ны, Сы́не Бо́жїй, во свѧты́хъ ди́венъ сы́й, поѐщиѧ тѝ, а҆ллилꙋ́їа. (є҆ди́ножды)

А҆́ще же недѣ́лѧ: Воскресы́й и҆з̾ ме́ртвыхъ поѐщиѧ тѝ, а҆ллилꙋ́їа. (є҆ди́ножды)

Та́же: Обы́чныѧ тропарѝ.

Сїѡ́нникъ же глаго́летъ мо́литвꙋ сїю̀:
Моли́тва трисвѧта́го пѣ́нїѧ:

Бже ст҃ый, и҆́же во свѧты́хъ почива́й, и҆́же трисвѧты́мъ гла́сомъ ѿ серафі́мовъ воспѣва́емый, и҆ ѿ херꙋві́мовъ славосло́вимый, и҆ ѿ всѧ́кїѧ небе́сныѧ си́лы покланѧ́емый: и҆́же ѿ небытїѧ̀ во є҆́же бы́ти приведы́й всѧ́ческаѧ, созда́вый человѣ́ка по ѡ҆́бразꙋ твоемꙋ̀ и҆ по подо́бїю, и҆ всѧ́кимъ твои́мъ дарова́нїемъ ᲂу҆краси́вый: дарѧ́й просѧ́щемꙋ премꙋ́дрость и҆ ра́зꙋмъ, и҆ не презира́й согрѣшѧ́ющаго, но полага́й на спасе́нїе покаѧ́нїе: сподо́бивый на́съ, смире́нныхъ и҆ недостоѝйныхъ ра̑бъ твои́хъ, и҆ въ ча́съ сей ста́ти пред̾ сла́бою свѧта́го твоегѡ̀ же́ртвенника, и҆ до́лжное тебѣ̀ поклоне́нїе и҆ славосло́вїе приноси́ти: са́мъ, Влады́ко, прїи́мѝ и҆ ѿ ᲂу҆́стъ на́съ грѣ́шныхъ трисвѧтꙋ́ю пѣ́снь, и҆ посѣти́ ны бла́гостїю твое́ю. Простѝ на́мъ всѧ́кое согрѣше́нїе, во́льное же и҆ нево́льное. Ѡ҆свѧтѝ на́шѧ дꙋ́ши и҆ тѣ́леса̑, и҆ да́ждь на́мъ въ преподо́бїи слꙋжи́ти тебѣ̀ всѧ̑ дни̑ живота̑ на́шего: моли́твами свѧты́ѧ Богоро́дицы, и҆ всѣ́хъ свѧты́хъ, ѿ вѣ́ка тебѣ̀ благоꙋгоди́вшихъ.

Є҆гда́ же пѣ́вцы прїи́дꙋтъ на послѣ́днїй тропа́рь, глаго́летъ діѧ́конъ ко і҆ере́ю, прикло́нь вѣꙋ́пѣ главꙋ̀, и҆ ѻ҆ра́рь въ рꙋцѣ̀ держа̑ тремѝ пе́реты:

Благословѝ, влады́ко, вре́мѧ трисвѧта́го.

І҆ере́й же, зна́менꙋѧ є҆го̀, глаго́летъ:

И҆́ко свѧ́тъ є҆сѝ, Бо́же на́шъ, и҆ тебѣ̀ сла́вꙋ возсылѧ́емъ, Ѻ҆тцꙋ̀, и҆ Сы́нꙋ, и҆ Свѧто́мꙋ Дꙋ́хꙋ, ны́нѣ и҆ при́сно.

Radovati se bude duše má v Bohu, neboť oblékl mne v roucho spasení a pláštěm radosti přioděl mne; jako ženicha ověnčil mne korunou a jako nevěstu okrášlil mne ozdobami.

Poté přijme epitrachil, požehná jej, políbí a klade na svou šíji, řka:

Požehnaný jest Bůh náš, jenž vylévá blahodať svou na kněze své jako myro na hlavu, kanoucí až na bradu, bradu Áronovu, stékající až na lem jeho roucha.

Pak vezme pás, požehná jej, políbí a opásaje se jím, praví:

Požehnaný jest Bůh náš, jenž přepasuje mne silou a činí neposkvrněnou cestu mou; činí nohy mé jako laní a na výsostech postavuje mne.

Když navléká jeden z nárukávníků na svou pravou ruku, říká:

Pravice tvá, Hospodine, proslavila se v síle; pravice tvá, Hospodine, porazila nepřátele a velikou slávou svou potřel jsi ty, kteří povstali proti tobě.

Když dává druhý nárukávník na levou ruku, dí:

Ruce tvé stvořily a učinily mne; dejž mi ten rozum, abych se naučil přikázáním tvým.

Má-li kněz povolen nábederník, vezme jej, požehná, políbí, klade na sebe, řka:

Přepásej se mečem při bedrech svých, reku udatný, přepásej se krásou a dobrotou svou, do boje vyjeď, a uspěješ. Kraluj pro pravdu, mírnost a spravedlnost. Pravice tvá k podivuhodným *skutkům* tě dovede; vždycky, nyní i příště, až na věky věkův. Amen.

Potom vezme felon, požehná jej, políbí a odívá se jím s těmito slovy:

Kněží tvoji, Hospodine, oblekou se ve spravedlnost a svatí tvoji radovati se budou radostí velikou; vždycky, nyní i příště, až na věky věkův. Amen.

Poté kněz i diákon odejdou k umyvadlu a umývají si ruce, řkouce:

Umyji v nevinnosti ruce své a obejdu obětní oltář tvůj, Hospodine, abych uslyšel hlas chvály tvé a vypravoval všechny divy tvé. Hospo-

И҆ та́кѡ ѿхо́дѧтъ вх предложе́нїе.
Та́же поклонє́нїѧ трѝ пред̾ предложе́нїемъ сотвѡ́рше, глаго́лютъ кі́йждо:

Бж҃е, ѡ҆чи́сти мѧ̀ грѣ́шнаго, и҆ поми́лꙋй мѧ̀.
И҆: И҆скꙋпи́лъ нѝ є҆сѝ ѿ кла́твы зако́нныѧ х҆ро́ю твое́ю кро́вїю, на кр҃тѣ̀ пригвозди́всѧ и҆ копі́емъ прободе́сѧ, безсме́ртїе и҆сточи́лъ є҆сѝ человѣ́кѡмъ: сп҃се на́шъ, сла́ва тебѣ̀.

Та́же глаго́летъ дїа́конъ: Бл҃гослови̑, влады́ко.

И҆ начина́етъ сщ҃е́нникъ:

Бл҃гослове́нъ Бг҃ъ на́шъ, всегда̀, ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ.

Дїа́конъ: А҆ми́нь.

Та́же прїе́млетъ сщ҃е́нникъ лѣ́вою ѹ҆́кѡ ѻ҆ко́ю просфорꙋ̀, десно́ю же ст҃о́е копі́е, и҆ зна́менꙋетъ ѩ҆ ни́мъ трѝжды верхꙋ̀ печа́ти просфоры̀, глаго́летъ:

Вх воспомина́нїе Гдⷭ҇а, и҆ Бг҃а, и҆ Сп҃са на́шегѡ І҆и҃са Хр҃та̀. [Трѝжды.]

И҆ ѧ҆́кїе водрꙋжа́етъ копі́е вх десноѹ̀ страну̀ печа́ти, и҆ глаго́летъ рѣ́жа:

Ꙗ҆́кѡ ѻ҆вча̀ на заколе́нїе веде́сѧ.

Вх лѣ́вꙋю же: И҆ ꙗ҆́кѡ а҆́гнецъ непоро́ченъ пра́мѡ стригꙋ́щагѡ є҆го̀ безгла́сенъ, та́кѡ не ѿверза́етъ ѹ҆́стъ свои́хъ.

Вх го́рнюю же страну̀ печа́ти:

Во смире́нїи є҆гѡ̀ сꙋ́дъ є҆гѡ̀ взѧ́тсѧ.

Вх до́льнюю же страну̀:

kolem svatého prestolu. Vyjdou severními dveřmi a kráčejí za světlonošem, nesoucím rozžatou svíci, konají malý vchod a postaví se naproti svatým dveřím. Oba skloní hlavu. Diákon praví:

K Hospodinu modleme se!

Kněz tiše říká modlitbu malého vchodu:

Vládce, Hospodine, Bože náš, jenž jsi ustanovil na nebesích řády a voje andělů a archandělů ke službě slávy své, se vchodem naším spoj i příchod svatých andělů, kteří by tobě s námi spolusloužili a spoluoslavovali dobrotu tvou. Neboť tobě náleží všeliká sláva, čest a klanění, Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův. Amen.

Po skončení modlitby ukazuje diákon k východu, drže orar třemi prsty (položiv si evangelium na levou stranu prsou či na levé rámě), a praví knězi:

Požehnej, vladyko, svatý vchod!

Kněz tiše žehná vchod:

Požehnaný jest vchod svatých tvých, vždycky, nyní i příště, až na věky věkův.

Nato diákon podává knězi evangeliář k políbení a po ukončení zpěvu, postaviv se dopředu před kněze, naproti svatým dveřím, pozdvihuje svaté evangelium, volaje:

Velemoudrost, povznesme se!

Pak se oba ukloní a vcházejí do svatého oltáře. Diákon položí svaté evangelium na svatý prestol. Mezitím se kněz pokloní, přežehná se a políbí ikonu Spasitele, obrátí se k lidu, požehná světlonoše, a obrátí se k ikoně Bohorodice, před níž se pokloní a políbí ji, načež vejde do oltáře.

Věřící lid zpívá: »Pojďte, pokloňme se…«

Pojďte, pokloňme se a padněme před Kristem. Synu Boží, ve svatých podivuhodný, spasiž nás, zpívající tobě: Alleluja.
(Jedenkrát)

Je-li neděle: Synu Boží, jenž jsi vstal z mrtvých…

Je-li svátek Bohorodice: Synu Boží, na přímluvy Bohorodice…

то́ю трапе́зою, творя́тъ покло́ны три̑. Та́же пріе́мъ свще́нникъ свѧто́е є҆ва́ггеліе, де́тъ дїа́конꙋ, и҆ и҆дꙋ́тъ ѿ десны́ѧ страны́ ѡ҆лтарѧ̀, и҆ ста́ше ѡ҆бы́чнѣмъ мѣ́стѣ, приклоня́ютъ ѻ҆́ба главы̑, и҆ дїа́конъ ре́кшꙋ:

Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.

Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.

Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.

Ро́дꙗ же ѥ҆гѡ̀ кто̀ и҆сповѣ́сть;

Дїа́конꙗ же, взира́ꙗ благогове́йнѡ на сѵнцево̀ та́инство, глаго́летъ на ѥ҆ди́номꙗ ко́емждо рѣ́занїи: Гдⷭ҇ помо́лимсꙗ, держа̀ и҆ ѻ҆ра́рь вꙋ рꙋ́цѣ.

По си́хъ глаго́летъ: Возмѝ, влады́ко.

Сщѧ́ѧ́нникъ же, вложи́въ ст҃о́е копїѐ ѿ ко́свенныꙗ десны́ꙗ страны̀ просфоры̀, взима́етъ ст҃ы́й хлѣ́въ, глаго́ла си́це:

Ꙗ҆́кѡ взе́млетсꙗ ѿ земли̇̀ живо́тъ ѥ҆гѡ̀.

И҆ положи́въ и҆ взна́въ на ст҃ѣ́мъ ді́скосѣ, ре́кшꙋ дїа́конꙋ: Пожри̇̀, влады́ко.

Жре́тъ ѥ҆го̀ кр҃тови́днѡ, си́це глаго́лꙗ:

Жре́тсꙗ а҆́гнецъ Бж҃їй, взе́млꙗй грѣ́хъ мі́ра, за мі́рскїй живо́тъ и҆ спасе́нїе.

И҆ ѡ҆брѧща́етъ дрꙋ́гꙋю страну̀ горѣ̀, и҆мꙋ́щꙋю кр҃тъ. И҆ глаго́летъ дїа́конъ: Прободи̇̀, влады́ко.

І҆ере́й же пробода́ꙗ и҆ вꙋ десну́ю страну̀ ст҃ы́мъ копїе́мъ, глаго́летъ:

Ѥ҆ди́нъ ѿ воѝнъ копїе́мъ ре́бра ѥ҆гѡ̀ прободѐ, и҆ а҆́бїе и҆зы́де кро́вь и҆ вода̀: и҆ ви́дѣвый свидѣ́тельствовъ, и҆ и҆́стинно є҆́сть свидѣ́тельство ѥ҆гѡ̀.

Дїа́конъ же вли́ваетъ во ст҃ы́й потѝръ ѿ вїна̀ вкꙋ́пѣ и҆ воды̀, ре́кїй пре́жде во сщѧ́ѧ́нникꙋ: Бл҃гослови̇̀, влады́ко, ст҃о́е соедине́нїе, и҆ взе́мъ над̾ ни́ми бл҃гослове́нїе. [Сщѧ́ѧ́нникъ: Бл҃гословенно соедине́нїе ст҃ы́х твои̇х̾, всегда̀, ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣ́ковъ.]

II Сщѧ́ѧ́нникъ же прїе́мъ вꙋ рꙋ́цѣ вторꙋ́ю просфорꙋ̀, глаго́летъ:

Вꙋ че́сть и҆ па́мѧть прехвалѡгослове́нныꙗ вѣ̑чцы на́шеꙗ Бцⷭ҇ы̑ и҆ прѣнепо̑рочны̑ Мрⷭ҇і́и, ѥ҆́же моли́твами прїи́ми̇̀, Гдⷭ҇и, жертвꙋ̀ сїю̀ вꙋ пренебе́сный твой жертвенникъ.

И҆ взе́мъ ча́стицꙋ, полага́етъ ѿ десну́ю ст҃а́гѡ хлѣ́ва, ли́зъ среды̀ ѥ҆гѡ̀, глаго́лꙗ:

Предстѧ̀ цр҃и́ца ѡ҆десну́ю тебѐ, вꙋ ри̇̀зы позлаще́нны ѡ҆дѣ́ꙗна, преꙋкраше́нна.

Modlitba druhé antifony:

Hospodine, Bože náš, spasiž lid svůj a požehnej dědictví svému, zachovej plnost církve své, posvěť ty, kdož milují krásu domu tvého, oslav je Božskou mocí svou a neopouštěj nás, doufající v tebe.

Znovu diákon: Opět a opět v pokoji k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Zastaň se nás, spasiž nás, smiluj se nad námi a zachovej nás, Bože, blahodatí svou.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Nejsvětější, nejčistší, nejblahoslavenější a slavné Vládkyně naší, Bohorodice a vždycky Panny Marie se všemi svatými pamětlivi jsouce, sami sebe i druh druha i veškeren život náš Kristu Bohu poručme.

Věřící: Tobě, Hospodine.

Kněz: **Neboť dobrotivý a lidumilný Bůh jsi ty, a tobě chválu vzdáváme, Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův.**

Věřící: Amen.

Modlitba třetí antifony:

Ty, jenž jsi nám tyto společné a jednomyslné modlitby daroval a který jsi slíbil, že splníš prosby, shodnou-li se na čem dva neb tři ve jménu tvém, sám i nyní prosby služebníků svých k užitku splniž tím, že udělíš nám v nynějším věku poznání pravdy tvé, v budoucím pak daruješ nám život věčný.

Věřící lid zpívá 3. antifonu *(resp. Blahoslavenství, je-li neděle či svátek):* V království svém rozpomeň se na nás, Bože…

Teď se otevírají svaté dveře k malému vchodu. Kněz s diákonem stojíce před svatým prestolem, učiní tři poklony a při každé se pokřižují. Pak kněz vezme svaté evangelium, podává je diákonu a obcházejí zprava

Моли́тва вторáго а҆нтїфѡ́на:

Гдⷭ҇и Бо́же на́шъ, спасѝ лю́ди твоѧ̀ и҆ благослови̇̀ достоѧ́нїе твоѐ, и҆сполнéнїе це́рквѐ твоеѧ̀ сохранѝ, ѡ҆свѧ̑тѝ лю́бѧщыѧ благолѣ́пїе до́мꙋ твоегѡ̀: ты̀ тѣ́хъ воспросла́ви божéственною твоéю си́лою, и҆ не ѡ҆ста́ви на́съ, ᲂу҆пова́ющихъ на тѧ̀.

Та́же дїа́конъ: Па́ки и҆ па́ки ми́ромъ гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.

Заступѝ, спасѝ, поми́лꙋй и҆ сохранѝ на́съ, Бж҃е, твоéю бл҃года́тїю.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.

Пресвѧ̑тꙋю, пречⷭ҇тꙋю, пребл҃гослове́ннꙋю, сла́внꙋю вѣ̑чцꙋ на́шꙋ бцⷣ҇ꙋ и҆ приснодѣ̑ꙋ мⷭ҇рїю, со всѣ́ми ст҃ыми помѧнꙋ́вше, са́ми себѐ, и҆ дрꙋ́гъ дрꙋ́га, и҆ ве́сь живо́тъ на́шъ Хрⷭ҇тꙋ бг҃ꙋ предади́мъ.

Ли́къ: Тебѣ̀, гдⷭ҇и.

Возглаше́нїе:

Я҆́ко бла́гъ и҆ человѣколю́бецъ Бо́гъ є҆сѝ, и҆ тебѣ̀ сла́вꙋ возсыла́емъ, Ѻ҆тцꙋ̀, и҆ сы́нꙋ, и҆ свѧто́мꙋ дꙋ́хꙋ, ны́нѣ и҆ при́сно, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ.

Ли́къ: А҆ми́нь.

Моли́тва тре́тїаго а҆нтїфѡ́на:

И҆́же ѻ҆́бцы сїѧ̑ и҆ согла́сныѧ дарова́вый на́мъ молѝтвы, и҆̀же и҆ двѣ̑ма̑, и҆лѝ тре́мъ, согласꙋ́ющымсѧ ѡ҆ и҆́мени твоéмъ, прошéнїѧ пода́ти ѡ҆бѣща́вый: са́мъ и҆ ны́нѣ ра̑бъ твои́хъ прошéнїѧ къ полѣ́зномꙋ и҆спо́лни, подаѧ̀ на́мъ и҆ къ настоѧ́щемъ вѣ́цѣ позна́нїе твоеѧ̀ и҆́стины, и҆ къ бꙋ́дꙋщемъ живо́тъ вѣ́чный да́рꙋѧ.

Здѣ̀ ѿтвезáютсѧ двéри на ма́лый вхо́дъ.
Пѣва́емꙋ же тре́емꙋ а҆нтїфѡ́нꙋ ѿ пѣвцéвъ, и҆лѝ блаже́нныѧ, а҆́ще є҆́сть недѣ́лѧ. є҆гда̀ прїи́дꙋтъ на »Сла́ва«, свѧще́нникъ и҆ дїа́конъ, ста́вше пред̾ свѧ-

Kněz nato vbodne svaté kopí šikmo z pravé strany do prosfory a vyjme Beránka, řka:

Neboť vzat jest ze země život jeho.

A položí jej křížem dolů na svatý diskos.

Diákon: Obětuj, vladyko!

Kněz obětuje (nařízne Beránka na způsob kříže) se slovy:

Obětuje se Beránek Boží, jenž snímá hřích světa, za světa život a spásu.

A obrací jej nahoru stranou, na které je pečeť s křížem.

Diákon říká: Probodni, vladyko!

Kněz vbodne kopí do pravé strany Beránkovy, řka:

Jeden z vojáků kopím bok jeho probodl, a hned vyšla krev a voda. A ten, který to viděl, svědectví vydal a pravé jest svědectví jeho.

Diákon *pak vlévá do kalicha víno spolu s vodou, řka napřed ke knězi:*
Požehnej, vladyko, svaté sjednocení!

Kněz žehnaje: Požehnáno budiž sjednocení svatých tvých *darů*, vždycky, nyní i příště, až na věky věkův. Amen.

Kněz vezme druhou prosforu, vyřízne z prostředka částici, řka: **II**

Ke cti a na památku nejblahoslovenější Vládkyně naší, Bohorodice a vždycky Panny Marie, na jejíž přímluvy přijmi, Hospodine, tuto oběť na nadnebeský oltář svůj.

A klade částečku na pravou stranu Beránka, poblíž jeho středu, se slovy:

I stanula královna po pravici tvé, oděna jsouc v překrásný zlatý šat.

Potom vzav třetí prosforu, vyřízne z ní postupně devět částeček a říká: **III**

1 Ke cti a na památku důstojného a slavného proroka, Předchůdce a Křtitele Jana.

A vzav první částečku z této prosfory, klade ji po levé straně Beránka a činí začátek prvního sloupce.

III

Та́же пріе́мъ тре́тїю просфору́, глаго́летъ:

А҃ Честна́гѡ сла́внагѡ проро́ка, пр҃те́чи и҆ кр҃ти́телѧ і҆ѡа́нна.

И҆ взе́мъ пе́рвую ча́стицу, полага́етъ ю҆ ѡ҆ лѣ́вую страну́ ст҃а́гѡ хле́ба, творѧ́й нача́ло пе́рвагѡ чи́на. Та́же глаго́летъ:

Б҃ Ст҃ы́хъ сла́вныхъ пр҃ро́ковъ: Мѡѷсе́а и҆ А҆арѡ́на, И҆лі́и и҆ Є҆лїсе́а, Д҃вда и҆ і҆ссе́а: ст҃ы́хъ тріе́хъ ѻ҆трокѡ́въ, и҆ Данїи́ла проро́ка, и҆ всѣ́хъ ст҃ы́хъ проро́ковъ.

И҆ взе́мъ (вторую) ча́стицу, полага́етъ ю҆ до́лѣ пе́рвыѧ благочи́нїю.

Та́же па́ки глаго́летъ:

Г҃ Ст҃ы́хъ сла́вныхъ и҆ всехва́льныхъ а҆пл҃ъ Петра̀ и҆ Па́вла, и҆ про́чихъ всѣ́хъ ст҃ы́хъ а҆пл҃ѡ́ковъ.

И҆ та́кѡ полага́етъ тре́тїю ча́стицу до́лѣ вторы́ѧ, ѕкончава́ѧ пе́рвый чи́нъ.

Та́же глаго́летъ:

Д҃ И҆́же во ст҃ы́хъ ѻ҆ц҃ъ на́шихъ ст҃и́телей, Васі́лїа вели́кагѡ, Григо́рїа бг҃ослова́, и҆ і҆ѡа́нна ѕлатоѹ́стагѡ, А҆ѳана́сїа и҆ Кѵ́рїлла, Нїкола́а мѵ́рлѵкі́йскагѡ, и҆ всѣ́хъ ст҃ы́хъ свѧти́телей.

И҆ взе́мъ четве́ртую ча́стицу, полага́етъ ю҆ бли́зъ пе́рвыѧ ча́стицы, творѧ̀ второе нача́ло.

Та́же па́ки глаго́летъ:

Е҃ Ст҃а́гѡ а҆по́стола, первомѹ́ченника и҆ а҆рхїді́акона Стефа́на, ст҃ы́хъ вели́кихъ мѵ́чникѡвъ, Димі́трїа, Геѡ́ргїа, Ѳеѡ́дѡра тѵ́рѡна, Ѳеѡ́дѡра стратила́та, и҆ всѣ́хъ ст҃ы́хъ мѹ́ченикъ.

И҆ взе́мъ пѧ́тую ча́стицу, полага́етъ ю҆ до́лѣ пе́рвыѧ, ѕѹ́цїѧ нача́ломъ второ́гѡ чи́на.

Та́же глаго́летъ:

Ѕ҃ Преподо́бныхъ и҆ бг҃оно́сныхъ ѻ҆ц҃ъ на́шихъ, А҆нтѡ́нїа, Є҆вѳѵ́мїа, Са́вы, Ѳеѹ́фрїа, А҆ѳана́сїа а҆ѳѡ́нскагѡ, и҆ всѣ́хъ пр҃пбныхъ ѻ҆тє́цъ.

И҆ та́кѡ взе́мъ шестую ча́стицу, полага́етъ ю҆ до́лѣ вторы́ѧ ча́стицы, во и҆спо́лненїе второ́гѡ чи́на.

Kněz tiše čte modlitbu první antifony. Diákon, pokloniv se, odstoupil již před ohlasem kněze ze svého místa a stanul před ikonou Kristovou, drže orar třemi prsty pravice.

Věřící lid zpívá 1. antifonu: Dobrořeč, duše má, Hospodinu…

Modlitba první antifony:

Hospodine, Bože náš, jehož vláda jest nevýslovná a sláva nevýstižná, jehož milost jest nezměrná a lidumilnost nevypravitelná: Ty sám, Vládce, shlédni na nás a na svatý chrám tento podle milosrdenství svého a prokaž nám i všem, kteří se s námi modlí, hojné milosti a slitování svá.

Po dokončení antifony stane diákon znovu před svatými dveřmi, pokloniv se a přežehnav, praví:

Opět a opět v pokoji k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Zastaň se nás, spasiž nás, smiluj se nad námi a zachovej nás, Bože, blahodatí svou.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Nejsvětější, nejčistší, nejblahoslavenější a slavné Vládkyně naší, Bohorodice a vždycky Panny Marie se všemi svatými pamětlivi jsouce, sami sebe i druh druha i veškeren život náš Kristu Bohu poručme.

Věřící: Tobě, Hospodine.

Kněz: **Neboť tvá jest vláda a království i moc a sláva, Otce i Syna i Svatého Ducha, nyní i vždycky, až na věky věkův.**

Věřící: Amen.

Kněz tiše čte modlitbu druhé antifony. Diákon činí podobně jako předešle.

Věřící lid zpívá 2. antifonu: Jednorozený Synu a Slovo Boží…

И҆ поѐтсѧ пе́рвый а҆нтїфѡ́нъ ѿ пѣвцє́въ. Свѧще́нникъ же глаго́летъ та́йнѡ молѝтвꙋ пе́рваго а҆нтїфѡ́на. Дїа́конъ же поклони́всѧ ѹ҆стꙋпа́етъ ѿ мѣ́ста своегѡ́, и҆ ѿше́дъ стои́тъ пре́д і҆кѡ́ною Хрїстѡ́вою, держѧ̀ и҆ ѻ҆ра́рь тремѝ пе́рсты десны́ѧ рꙋ́ки.

Моли́тва пе́рваго а҆нтифѡ́на:

Гдⷭ҇и Бо́же на́шъ, є҆гѡ́же держа́ва несказа́нна, и҆ сла́ва непостижи́ма, є҆гѡ́же ми́лость безмѣ́рна, и҆ человѣколю́бїе неизрече́нно: са́мъ, влады́ко, по благоꙋтро́бїю твоемꙋ̀, при́зри на ны̀, и҆ на свѧты́й хра́мъ сѐй, и҆ сотвори̑ сѧ̀ на́ми, и҆ молѧ̑щимисѧ сѧ̀ на́ми, богатѧ̑ ми́лости твоѧ̑ и҆ щедрѡ́ты твоѧ̑.

По и҆сполне́нїи же а҆нтїфѡ́на, прише́дъ дїа́конъ, и҆ ста́въ на ѻ҆бы́чнѣмѧ мѣ́стѣ, и҆ поклони́всѧ, глаго́летъ:

Па́ки и҆ па́ки ми́ромъ Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.

Застꙋпи̑, сп҃аси̑, поми́лꙋй и҆ сохрани̑ на́съ, Бж҃е, твое́ю бл҃годѧ́тїю.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.

Пресвѧ́тꙋю, пречⷭ҇тꙋю, пребл҃гослове́ннꙋю, сла́внꙋю вл҃ѧ́щꙋ на́шꙋ Бцⷭ҇ꙋ и҆ присноде́вꙋ Мрїю, со всѣ́ми ст҃ы́ми помѧ́нꙋвше, са́ми себѐ, и҆ дрꙋ́гъ дрꙋ́га, и҆ ве́сь живо́тъ на́шъ Хрⷭ҇тꙋ Бг҃ꙋ предади́мъ.

Ли́къ: Тебѣ̀, Гдⷭ҇и.

Возглаше́нїе:

Ꙗ҆́ко твоѧ̑ держа́ва, и҆ твоѐ є҆́сть ца́рство, и҆ си́ла, и҆ сла́ва, Ѻ҆тца̀, и҆ Сы́на, и҆ Свѧта́гѡ Дꙋ́ха, ны́нѣ и҆ при́сно, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ.

Ли́къ: А҆ми́нь.

И҆ поѐтсѧ подо́бнѣ ѿ пѣвцє́въ вторы́й а҆нтїфѡ́нъ. Дїа́конъ же подо́бнѣ твори́тъ, ꙗ҆́коже и҆ въ пе́рвой моли́твѣ.

2 Svatých a slavných proroků Mojžíše i Árona, Eliáše a Elisea, Davida a Jesse, svatých tří mládenců i Daniele proroka i všech svatých proroků.

A vzav druhou částečku, klade ji zbožně pod první.

3 Svatých slavných a všechvalných apoštolů Petra a Pavla i všech ostatních svatých apoštolů.

A vzav třetí částečku, klade ji pod druhou a ukončuje tím první sloupec.

4 Svatých otců našich světitelů: Basila Velikého, Řehoře Theologa a Jana Zlatoústého, Athanasia a Cyrila, Mikuláše Myrlikejského, Metoděje, učitele Slovanů a všech svatých světitelů.

A vzav čtvrtou částečku klade ji do řady vedle té první, začínaje tím druhý sloupec.

5 Svatého apoštola, prvomučedníka a archidiákona Štěpána, svatých velikých mučedníků: Dimitria, Jiří, Theodora Tyrona, Theodora Stratelata, Václava i všech svatých mučedníků.

A vzav pátou částečku, klade ji zbožně pod čtvrtou.

По сихъ же глаго́летъ:

А҃ Ст҃ы́хъ и҆ чꙋдотво́рцевъ безсре́бренникъ, Ко́смы и҆ Да́міа́на, Ѵ҆ра и҆ І҆ѡа́нна, Пантелеи́мона и҆ Є҆рмола́а, и҆ всѣ́хъ ст҃ы́хъ безсре́бренниковъ.

И҆ взе́мъ седмꙋ́ю ча́стицꙋ, полага́етъ ѿ ве́рхъ, творѧ̀ тре́тїе нача́ло, по чи́нꙋ.

Та́же па́ки глаго́летъ:

Б҃ Ст҃ы́хъ и҆ пра́ведныхъ бг҃оѻ҆ц҃ъ, І҆ѡакі́ма и҆ А҆́нны, и҆ ст҃а́гѡ, и҆́мѧ, (є҆гѡ́же є҆́сть хра́мъ и҆ є҆гѡ́же є҆́сть де́нь) и҆ всѣ́хъ ст҃ы́хъ, и҆́хже моли́твами посѣти́ны, Бж҃е.

И҆ полага́етъ ѻ҆́смꙋю ча́стицꙋ до́лѣ пе́рвыѧ благочи́нїю. Є҆щѐ же ѯ҆ ѷ҆́мъ глаго́летъ:

Г҃ И҆́же во ст҃ы́хъ ѻ҆ѻ҆ц҃а на́шегѡ Васі́лїа, а҆рхїепі́скопа кесарі́и каппадокі́йскїѧ, вели́каго.

И҆ та́кѡ взе́мъ д҃ю ча́стицꙋ, полага́етъ ѿ ѯ҆ конѣ́ца тре́тїаго чи́на во и҆сполне́нїе.

IV Та́же прїе́мъ четве́ртꙋю просфорꙋ́, глаго́летъ:

Помѧни̑, вл҃ко человѣколю́бче, ст҃ѣ́йшыѧ правосла́вныѧ патрїа́рхи и҆ господи́на и҆ ѻ҆тца̀ на́шегѡ Блаженнѣ́йшаго митрополі́та, и҆́мѧ, господи́на на́шего (Высоко-) Преосвѧще́ннѣйшаго (и҆лѝ а҆рхїепі́скопа, и҆лѝ є҆пі́скопа, є҆гѡ́же є҆́сть ѡ҆́блѧсть), и҆́мѧ, и҆ всѧ́кое є҆пі́копство правосла́вныхъ, честно́е пресвѵ́терство, во хр҃тѣ̀ дїа́конство, и҆ ве́сь свѧще́ническїй чи́нъ: (а҆́ще во ѡ҆би́тели: а҆рхїма́ндрїта, и҆лѝ и҆гꙋ́мена, и҆́мѧ), бра́тїю и҆ ѻслꙋжа́ющи на́шѧ, свѧще́нники, дїа́коны, и҆ всю̀ бра́тїю на́шꙋ, ꙗ҆̀же призва́лъ є҆сѝ во твоѐ ѻ҆бще́нїе, твои́мъ благоꙋтро́бїемъ, всеблагі́й вл҃ко.

И҆ взе́мъ ча́стицꙋ, полага́етъ ѿ до́лѣ ст҃а́гѡ хлѣ́ба.

Та́же помина́етъ странꙋ́ на́шꙋ, глаго́ла си́це:

Помѧни̑, Гдⷭ҇и, богохрани́мꙋю странꙋ́ на́шꙋ и҆ правосла́вныхъ люде́й є҆ѧ̀.

Та́же помина́етъ и҆ и҆́хже и҆́мать живы́хъ по и҆́мени, и҆ на ко́ѥждо и҆́мѧ взима́етъ ча́стицꙋ, приглаго́ла:

Помѧни̑, Гдⷭ҇и, и҆́мѧ.

Za vladyku našeho metropolitu (jméno) [za vladyku našeho (archi-) episkopa (jméno)], za důstojné kněžstvo, diákonstvo v Kristu, za veškeré duchovenstvo a lid k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Za vlast naši a její představitele k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Za město toto [vesnici tuto, svatý monastýr tento], za všechna města a země i za ty, kteří podle víry v nich žijí, k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Za příznivé počasí, za hojnost plodů zemských a za pokojné časy k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Za cestující po zemi, vodě i vzduchem, za nemocné, trpící, zajaté a za spásu jejich k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Abychom vysvobozeni byli od všelikého soužení, hněvu a nouze, k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Zastaň se nás, spasiž nás, smiluj se nad námi a zachovej nás, Bože, blahodatí (milostí) svou.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Nejsvětější, nejčistší, nejblahoslavenější a slavné Vládkyně naší, Bohorodice a vždycky Panny Marie se všemi svatými pamětlivi jsouce, sami sebe i druh druha i veškeren život náš Kristu Bohu poručme.

Věřící: Tobě, Hospodine.

Kněz: **Neboť tobě náleží všeliká sláva, čest a klanění, Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův.**

Věřící: Amen.

Ѿ страні҆ на́шей, прави́телехъ и҆ ко́нниствѣ є҆ѧ̀, гдⷭ҇ѹ помо́лимсѧ.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лѹй.

Ѿ гра́дѣ се́мъ [и҆лѝ: ѡ҆ вѣ́ни сѐй, е҆ли въ монастыре, то: ѡ҆ свѧ́тѣй ѡ҆би́тели сѐй], всѧ́комъ гра́дѣ, страні҆ и҆ вѣ́рою живѹ́щихъ въ ни́хъ, гдⷭ҇ѹ помо́лимсѧ.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лѹй.

Ѿ благорастворе́нїи воздѹ́хѡвъ, ѡ҆ и҆зобі́лїи плодѡ́въ земны́хъ и҆ вре́менѣхъ ми́рныхъ, гдⷭ҇ѹ помо́лимсѧ.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лѹй.

Ѿ пла́вл҇ющихъ, пѹтеше́ствѹющихъ, недѹ́гѹющихъ, стра́ждѹщихъ, плѣне́нныхъ, и҆ ѡ҆ спасе́нїи и҆́хъ, гдⷭ҇ѹ помо́лимсѧ.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лѹй.

Ѿ и҆зба́витисѧ на́мъ ѿ всѧ́кїѧ ско́рби, гнѣ́ва и҆ нѹ́жды, гдⷭ҇ѹ помо́лимсѧ.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лѹй.

Заступѝ, спасѝ, поми́лѹй и҆ сохранѝ на́съ, Бо́же, твоє́ю благода́тїю.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лѹй.

Пресвѧ́тѹю, пречи́стѹю, преблагослове́ннѹю, сла́вн҇ѹю Влады́чицѹ на́шѹ Богоро́дицѹ и҆ присноді́вѹ Марі́ю, со всѣ́ми свѧты́ми помѧнѹ́вше, са́ми себѐ, и҆ дрѹ́гъ дрѹ́га, и҆ ве́сь живо́тъ на́шъ Хрїстѹ̀ Бо́гѹ предади́мъ.

Ли́къ: Тебѣ̀, Гдⷭ҇и.

Возглаше́нїе:

Я҆́ко подоба́етъ тебѣ̀ всѧ́каѧ сла́ва, че́сть и҆ поклоне́нїе, Ѻ҆тцѹ̀, и҆ Сы́нѹ, и҆ Свѧто́мѹ Дѹ́хѹ, ны́нѣ и҆ при́сно, и҆ во вѣ́ки вѣ́кѡвъ.

Ли́къ: А҆ми́нь.

6 Ctihodných a bohonosných otců našich: Antonia Velikého, Euthymia, Sávy Posvěceného, Theodosia Kinoviarcha; Onufria, Athanasia Athonského, Cyrila, učitele slovanského, Ivana Českého, Prokopa Sázavského i všech ctihodných otců.

A vzav šestou částečku, klade ji zbožně pod pátou, uzavíraje 2. sloupec.

7 Svatých a nezištných divotvůrců: Kosmy a Damiana, Kýra a Jana, Pantelejmona a Hermolaje i všech svatých nezištníků.

A vzav sedmou částečku klade ji do řady vedle té první a čtvrté, začínaje tím třetí sloupec.

8 Svatých spravedlivých bohorodičů Jáchyma i Anny a svatého (jméno) *(jehož jest chrám)* a svatého (jméno) *(jehož je den)* i všech svatých, na jejichž přímluvy navštiv nás, Bože.

A vzav osmou částečku, klade ji zbožně pod sedmou.

9 Svatého otce našeho Basila Velikého, archiepiskopa Caesareje Kappadocijské.

A vzav devátou částečku, klade ji zbožně pod osmou.

Pak kněz vezme čtvrtou prosforu a vyjme z ní postupně dvě částečky se slovy: **IV**

1. Rozpomeň se, Vládce lidumilný, na veškerý episkopát pravoslavný, řádně hlásající slovo pravdy tvé, na vladyku našeho metropolitu (jméno), na vladyku našeho (archi-) episkopa (jméno) *(vzpomene i na biskupa, jímž byl vysvěcen, žije-li)*, na důstojné presbyterium a diákonstvo v Kristu a veškeré duchovenstvo i mnišstvo [v monastýru: na archimandritu, igumena] [na bratry a spolusloužebníky naše, na kněze (jmenuj), diákony (jmenuj)] a veškeré bratrstvo naše, jež jsi povolal k obecenství svému v milosrdenství svém, Vládce nejdobrotivější.

Klade částečku pod Beránka na levou stranu.

2. Rozpomeň se, Hospodine, na vlast naši a všechen pravoslavný lid této země.

Klade částečku pod Beránka na pravou stranu.

Pak vzpomíná živých, jichž chce, dle jména; při každém vyjme částečku, řka:

Pamatuj, Pane, na (jméno).

И҆ та́ко взе́мъ ча́стицы, полага́етъ ѿ до́лѣ ст҃а́го хлѣ́ба.

V

Та́же взе́мъ пя́тую просфору́, глаго́летъ:

Ѻ҆ па́мяти и҆ ѡ҆ставле́нїи грѣхо́въ ст҃ѣ́йшихъ патрїа́рхъ, правосла́вныхъ и҆ бл҃же́нныхъ созда́телей ст҃а́го хра́ма сегѡ̀ (а҆́ще во ѡ҆би́тели: ст҃ы́я ѡ҆би́тели сеѧ̀).

Та́же помина́етъ ꙋ҆коположи́вшаго є҆го̀ а҆рхїере́а, и҆ дру́гихъ, и҆̀хже хо́щетъ, ꙋ҆то́пшихъ по и҆́мени. На ко́ждо и҆́мѧ взима́етъ ча́стицꙋ, приглаго́ла:

Помѧнѝ, гдⷭ҇и, и҆́мѧ.

И҆ коне́чѣ глаго́летъ си́це:

И҆ всѣ́хъ въ наде́ждѣ воскрⷭ҇нїѧ, жи́зни вѣ́чныѧ и҆ тво́егѡ ѡ҆бще́нїѧ ꙋ҆то́пшихъ, правосла́вныхъ ѻ҆тє́цъ и҆ бра́тїй на́шихъ, чл҃вѣколю́бче гдⷭ҇и.

И҆ взима́етъ ча́стицꙋ.
По сѐмъ глаго́летъ:

Помѧнѝ, гдⷭ҇и, и҆ моѐ недостоѝнство, и҆ прости́ ми всѧ́кое согрѣше́нїе, во́льное же и҆ нево́льное.

И҆ взима́етъ ча́стицꙋ. И҆ прїе́мъ гꙋ́бꙋ, собира́етъ на ді́скоѧ ча́стицы до́лѣ ст҃а́го хлѣ́ба, ꙗ҆́коже бы́ти во ꙋ҆твержде́нїи, и҆ не и҆спа́дꙋти чесомꙋ̀.

Та́же дїа́конъ прїе́мъ кади́льницꙋ, и҆ дꙋ̀мїа́мъ вложи́въ въ нѝ, глаго́летъ къ сщⷭ҇е́нникꙋ: Бл҃гослови̇̀, влады́ко, кади́ло.

И҆ а҆́кїе сѧ́мъ глаго́летъ: Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.

И҆ сщⷭ҇е́нникъ моли́твꙋ кади́ла:

Кади́ло тебѣ̀ прино́симъ, Хрⷭ҇тѐ Бж҃е на́шъ, въ воню̀ благоꙋха́нїѧ дꙋхо́внаго, є҆́же прїе́мъ въ преснѣ́бный твоѝ жє́ртвенникъ, возниспосли̇̀ на́мъ бл҃года́ть прест҃а́го твоегѡ̀ Дх҃а.

Дїа́конъ: Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.

Сщⷭ҇е́нникъ покади́въ звѣзди́цꙋ, полага́етъ верхꙋ̀ ст҃а́го хлѣ́ба, глаго́ла:

Božská služba svatého otce našeho Basila Velikého

Řád liturgie katechumenů

Diákon: Požehnej, vladyko!

Kněz: **Blahosloveno budiž království Otce i Syna i Svatého Ducha, nyní i vždycky, až na věky věkův.**

Věřící: Amen

Ektenie velká

Diákon: **V** pokoji k Hospodinu modleme se!

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Za pokoj shůry a spásu duší našich k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Za mír celého světa, za blaho svatých církví Božích a za sjednocení všech k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Za svatý chrám tento a za vcházející v něj s vírou, zbožností a bázní Boží k Hospodinu modleme se.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

вѣ́дати подобаетъ: а҆́ще бе́з дїа́кона слꙋ́житъ і҆ере́й, бѫ́ проскомі́дїи дїа́конскихъ слове́съ, и҆ на лїтꙋ́ргіи пре́дъ є҆ѵлїе́мъ, и҆ на ѿве́тъ є҆го̀: Бл҃гослові̑ влады́ко, и҆ Проско́ди̑ влады́ко, и҆ вре́мѧ сотвори́ти, да не глаго́летъ, то́чїю є҆ктенїѝ и҆ чино́вное предложе́нїе. А҆́ще же соборомъ слꙋ́жатъ ещ҃е́нїи мно́зи, дѣ́йствѡ проскомі́дїи є҆ди́нъ і҆ере́й то́кмѡ да творитъ, и҆ глаго́летъ и҆зѡбраже́ннаѧ: про́чїи же слꙋжи́тели ничто́же проскомі́дїи ѻ҆́бѣтнѡ да глаго́лютъ.

Бо́жественнаѧ слꙋ́жба, и҆́же во свѧты́хъ ѻ҆тца̀ на́шего Васі́лїа вели́каго.

Дїа́конъ: Бл҃гослові̑, влады́ко.

І҆ере́й: Бл҃гослове́но ца́рство, Отца̀, и҆ Сы́на, и҆ Свѧта́го Дꙋ́ха, ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ.

Ли́къ: А҆ми́нь.

Дїа́конъ: Ми́ромъ Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.

Ѡ҆: свы́шнѣмъ ми́рѣ, и҆ спасе́нїи дꙋ́шъ на́шихъ, Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.

Ѡ҆: ми́рѣ всегѡ̀ ми́ра, благостоѧ́нїи свѧты́хъ Бо́жїихъ церкве́й, и҆ соедини́нїи всѣ́хъ, Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.

Ѡ҆: свѧтѣ́мъ хра́мѣ се́мъ и҆ съ вѣ́рою, благогове́нїемъ и҆ стра́хомъ Бо́жїимъ вхожа́щихъ во́нь, Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.

Ѡ҆: господи́нѣ на́шемъ Блаженнѣ́йшемъ митрополи́тѣ (и҆́мѧ рекъ), ѡ҆ господи́нѣ на́шемъ [и҆лѝ: Высоко-преѡсвѧщеннѣ́йшемъ архїепи́скопѣ, и҆лѝ: Преѡсвѧщеннѣ́йшемъ є҆пи́скопѣ] (и҆́мѧ рекъ), честнѣ́мъ пресвѧ́тѣрствѣ, во Хрⷭ҇тѣ̀ дїа́конствѣ, ѡ҆ всѣ́мъ при́чтѣ и҆ лю́дехъ, Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.

Ли́къ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй.

A takto vybírá částečky podle jmen a pokládá je pod Beránka.

Nato, vzav pátou prosforu, vyřízne z ní částečku a dí: V

Na památku a odpuštění hříchů svatých patriarchů pravoslavných a blažených zakladatelů svatého chrámu tohoto.

A klade částečku pod Beránka, pod předcházející řadu.

Pak připomíná světivšího jej biskupa (pokud už není naživu) a jiných, kterých chce, v Pánu zesnulých, dle jmen. Při každém jméně vyjme částečku a klade ji mezi ostatní v této řadě, řka:

Pamatuj, Pane, na (jméno).

Nakonec pak:

A na všechny v naději budoucího vzkříšení, života věčného a obecenství tvého zesnulé pravoslavné otce a bratry naše, lidumilný Hospodine.

Pak vezme ještě čtvrtou prosforu, vyřízne z ní částečku a říká:

Rozpomeň se, Hospodine, i na mne nehodného a odpusť mně všechny hříchy úmyslné i neúmyslné.

A položí částečku pod Beránka do řady vzpomínek za živé. Nato, vzav houbu, shrnuje na svatém diskose částečky pod Beránkem, aby snad nevypadly.

Zatím diákon, *vzav kadidelnici a vloživ do ní kadidlo, dí ke knězi:*
Požehnej, vladyko, kadidlo!
A ihned též dí: K Hospodinu modleme se.

Kněz se modlí, žehnaje kadidlo:

Kadidlo tobě přinášíme, Kriste, Bože náš, jako duchovní vůni líbeznou, kterou přijav na nadnebeský obětní oltář svůj, sešli nám blahodať nejsvětějšího Ducha svého.

Diákon: K Hospodinu modleme se.

Kněz okouří svatou hvězdici a klade ji svrchu na diskos se slovy:

I přišedši hvězda, stanula nad místem, kdež bylo dítě.

Diákon: K Hospodinu modleme se.

Kněz, okouřiv první pokrovec, pokrývá jim svatý diskos, řka:

И҆ прише́дши ѕвѣзда̀ ста̀ верхꙋ̀, и҆дѣ́же бѣ̀ ѻ҆троча̀.

Діа́конъ: Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.

І҆ере́й, покади́въ пе́рвый покрове́цъ, покрыва́етъ ст҃ы́й хлѣ́бъ ѕ҃ ді́скоѳомъ, глаго́ла:

Гдⷭ҇ь воцр҃и́сѧ, въ лѣ́потꙋ ѡ҆блече́сѧ: ѡ҆блече́сѧ гдⷭ҇ь въ си́лꙋ, и҆ препоѧ́сасѧ, и҆́бо ᲂу҆твердѝ вселе́ннꙋю, ꙗ҆́же не подви́житсѧ. Гото́въ прⷭ҇то́лъ твоѝ ѡ҆то́лѣ, ѿ вѣ́ка ты̀ є҆сѝ. Воздвиго́ша рѣ́ки, гдⷭ҇и, воздвиго́ша рѣ́ки гла́сы своѧ̀. Во́змꙋтъ рѣ́ки сотрѧ́сенїѧ своѧ̀, ѿ гла́сѡвъ во́дъ мно́гихъ. Ди́вны высо́ты мо́рскїѧ, ди́венъ въ высо́кихъ гдⷭ҇ь. Свидѣ́нїѧ твоѧ̀ ᲂу҆вѣ́рисѧсѧ ѕѣ́лѡ. До́мꙋ твоемꙋ̀ подоба́етъ ст҃ы́нѧ, гдⷭ҇и, въ долготꙋ̀ дні́й.

Діа́конъ: Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.
Покры́й, влады́ко.

І҆ере́й же, покади́въ вторы́й покрове́цъ, покрыва́етъ ст҃ы́й поти́рь, глаго́ла:

Покры̀ нб҃сѧ добродѣ́тель твоѧ̀, Хрⷭ҇тѐ, и҆ хвалы̀ твоеѧ̀ и҆спо́лнь землѧ̀.

Діа́конъ: Гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.
Покры́й, влады́ко.

І҆ере́й же, покади́въ покро́въ, си́рѣчь, воздꙋ́хъ, покрыва́етъ и҆ ѻ҆ко̀ѧ, глаго́ла:

Покры́й на́съ кро́момъ крилꙋ̀ твое́ю и҆ ѿженѝ ѿ на́съ всѧ́каго врагѧ̀ и҆ сꙋпоста́та. Ѹ҆мноѝ живо́тъ на́шъ, гдⷭ҇и, поми́лꙋй на́съ, и҆ мі́ръ твой̀, и҆ спасѝ дꙋ́шы на́шѧ, ꙗ҆́кѡ бл҃гъ и҆ человѣколю́бецъ.

Тѧ́же прїе́мъ сщ҃е́нникъ кади́льницꙋ, кади́тъ предложе́нїе, глаго́ла трижды:

Бл҃гослове́нъ Бг҃ъ на́шъ, си́це бл҃говоли́вый, сла́ва тебѣ̀.

Діа́конъ же на ко́емждо глаго́летъ:
Всегда̀, ны́нѣ и҆ при́сно, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ, а҆ми́нь.
И҆ поклони́ютсѧ бл҃говѣ́йнѡ ѻ҆́ба, три́жды.

Тѧ́же діа́конъ глаго́летъ:

Ѿ предложе́нныхъ честны́хъ дарѣ́хъ гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.

Hospodine, rty mé otevři a ústa má zvěstovati budou chválu tvou.
(Bez vztažených rukou; ukloní se a přežehnají.)

Nato políbí – kněz svaté evangelium (a prestol) – diákon svatý prestol. Pak diákon, skloniv hlavu svou ke knězi a drže orar třemi prsty pravice, dí:

Čas jest sloužiti Hospodinu. Požehnej, vladyko!

Kněz (žehnaje mu): Požehnán jest Bůh náš, vždycky, nyní i příště, až na věky věkův.

Diákon: Amen. Pomodli se za mne, vladyko svatý!

Kněz: Hospodin nechť vede kroky tvé.

Diákon: Pamatuj na mne, vladyko svatý!

Kněz: Nechť pamatuje na tebe Hospodin Bůh v království svém, vždycky, nyní i příště, až na věky věkův.

Diákon: Amen.

A pokloniv se, vychází z oltáře severními dveřmi (poněvadž svaté dveře se otevírají až před malým vchodem) a postaviv se na příslušném místě, naproti svatým dveřím, pokloní se, přežehná se zbožně třikrát, říkaje pro sebe:

Hospodine, rty mé otevři a ústa má zvěstovati budou chválu tvou.

Nato hlasitě začíná dle následujícího postupu.
Koná-li kněz proskomidii bez diákona, vynechávají se slova diákonova i odpovědi kněze na ně. (Dále se při liturgii vynechávají tiché dialogy mezi knězem a diákonem a různé diákonovy výzvy – např. „Požehnej, vladyko!“ apod. Jinak kněz říká a koná, co přísluší diákonovi, sám.)
Slouží-li svatou liturgii více kněží, koná proskomidii pouze jeden z nich.
V době proskomidie čte žalmista hodinky: třetí a šestou (počáteční ohlas kněze na začátku čtení hodinek je místo ohlasu před přípravou Beránka).

Та́же ѱало́мъ ї.

І҆ покади́въ ст҃и́лище же и҆ хра́мъ ве́сь, вхо́дитъ па́ки во ст҃ы́й ѻлта́рь, и҆ покади́въ ст҃ую трапе́зꙋ па́ки, и҆ ще́нника, кади́льницꙋ ꙋ҆бѡ ѿлага́етъ на мѣ́сто своѥ̀, са́мъ же прихо́дитъ ко і҆ере́ю. І҆ ста́вше вкꙋ́пѣ пред ст҃о́ю трапе́зою, покланя́ютсѧ три́жды, въ себѣ̀ моля́щесѧ, и҆ глаго́люще:

Ц҃рю нб҃ный, ѹ҆тѣ́шителю, дꙋ́ше и҆́стины, и҆́же вездѣ̀ сы́й и҆ всѧ̑ и҆сполнѧ́ѧй, сокро́вище благи́хъ и҆ жи́зни пода́телю: прїи́дѝ и҆ всели́сѧ въ ны́, и҆ ѡ҆чи́сти ны̀ ѿ всѧ́кїѧ скве́рны, и҆ спасѝ, бл҃же, дꙋ́шы на́шѧ.

Сла́ва въ вы́шнихъ бг҃ꙋ, и҆ на земли̇̀ ми́ръ, въ чл҃вѣ́цѣхъ бл҃говоле́нїе. Два́жды.

Гдⷭ҇и, ѹ҆стнѣ̀ мои̇̀ ѿве́рзеши, и҆ ѹ҆ста̀ моѧ̑ возвѣ́стѧтъ хвалꙋ̀ твою̀.

Та́же цѣлꙋ́ютъ, свѧще́нника ꙋ҆бѡ ст҃о́е є҆ѵ҆лїе, ді҆а́конъ же ст҃ую трапе́зꙋ. І҆ поте́мъ подклони́въ ді҆а́конъ свою̀ главꙋ̀ свѧще́нникꙋ, держа̀ и҆ ѻра́рь тремѝ пе́рсты десны́ѧ рꙋ́ки, глаго́летъ:

Вре́мѧ сотвори́ти Гдⷭ҇и, влады́ко, благослови̇̀.

Свѧще́нникъ, зна́менꙋѧ є҆го̀, глаго́летъ:

Бл҃гослове́нъ бг҃ъ на́шъ, всегда̀, ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ.

Та́же ді҆а́конъ: Помоли́сѧ ѡ҆ мнѣ̀, влады́ко свѧты́й.

Ще́нникъ: Да и҆спра́витъ Гдⷭ҇ь стопы̀ твоѧ̑.

І҆ па́ки ді҆а́конъ: Помани́ мѧ, влады́ко ст҃ы́й.

Ще́нникъ: Да помане́тъ тѧ̀ Гдⷭ҇ь бг҃ъ во цр҃ствїи свое́мъ, всегда̀, ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ.

Ді҆а́конъ же ре́къ: А҆ми́нь.

І҆ поклони́вѧсѧ, и҆хо́дитъ сѣ́верными две́рьми, поне́же цр҃кїѧ две́ри до вхо́да не ѿверза́ютсѧ. І҆ ста́въ на ѻ҆бы́чномъ мѣ́стѣ, прѧ́мѡ ст҃ы́хъ дверей, покланя́етсѧ го бл҃говѣ́нїемъ, три́жды, глаго́ла въ себѣ̀:

Гдⷭ҇и, ѹ҆стнѣ̀ мои̇̀ ѿве́рзеши, и҆ ѹ҆ста̀ моѧ̑ возвѣ́стѧтъ хвалꙋ̀ твою̀.

І҆ поте́мъ начина́етъ глаго́лати: Бл҃гослови̇̀, влады́ко.

І҆ начина́етъ свѧще́нникъ: Бл҃гослове́но цр҃ство:

Hospodin kraluje, oděn jest velikolepostí. Oblékl se Hospodin v sílu a přepásal se, neboť upevnil vesmír, kterýž se nepohne. Připraven jest trůn tvůj přede všemi časy, od věčnosti jsi ty. Pozdvihují se řeky, Hospodine, pozdvihují řeky hlasy své; vzpínají vysoko proudy vod vlny své, s hlukem se pohybují vodstva mnohá; avšak nad sílu vln mořských mnohem silnější jest Hospodin na výsostech. Svědectví tvá jsou velmi jistá. Domu tvému svatost náleží, Hospodine, po všechny dny.

Diákon: K Hospodinu modleme se. Pokryj, vladyko!

Kněz, okouřiv druhý pokrovec, pokrývá jím svatý kalich, řka:

Vznešenost tvá zastřela nebe, Kriste, a země plna chvály tvé!

Diákon: K Hospodinu modleme se. Pokryj, vladyko!

Kněz, okouřiv třetí, větší pokrovec (aer), pokrývá jím obojí, řka:

Přikryj nás záštitou křídel svých a zapuď od nás každého nepřítele a odpůrce; v pokoji spravuj život náš, Hospodine, smiluj se nad námi a nad světem svým, a spasiž duše naše jako blahý a lidumil.

Pak, vzav kadidelnici, okuřuje předložené dary, řka třikráte:

Požehnaný jest Bůh náš, jemuž se takto zalíbilo. Sláva tobě!

***Diákon** pak pokaždé dí:*
Vždycky, nyní i příště, až na věky věkův. Amen.

Při tom se oba vždy zbožně pokloní.

***Nato bere diákon** kadidelnici a říká:*
Za předložené důstojné dary k Hospodinu modleme se.

Kněz čte modlitbu předložení:

Bože, Bože náš, jenž jsi za pokrm celému světu seslal chléb nebeský – Pána a Boha Ježíše Krista, Spasitele, vykupitele a dobrodince, žehnajícího nám a posvěcujícího nás, sám požehnejž předložení toto a přijmi je na nadnebeský obětní ol-

Сщ҃е́нникъ же, пріе́мъ кади́льницꙋ, глаго́летъ мл҃твꙋ предложе́нїѧ:

Бж҃е, Бж҃е на́шъ, нб҃ный хлѣ́бъ, пи́щꙋ всемꙋ́ мі́рꙋ, Гдⷭ҇а на́шего и҆ Бг҃а І҆и҃са Хрⷭ҇та̀ посла́вый, Сп҃са и҆ и҆зба́вителѧ и҆ бл҃годѣ́телѧ, бл҃гослове́щаго и҆ ѡ҆ставлѧ́ющаго на́съ, сѧ́мъ бл҃гослові̑ предложе́нїе сїѐ, и҆ прїи́мѝ є҆̀ въ пренб҃ный твоѝ же́ртвенникъ. Помѧнѝ, ꙗ҆́кѡ бл҃гъ и҆ человѣколю́бецъ, прине́сшихъ и҆ ꙗ҆̀же ра́ди принесо́ша: и҆ на́съ неѡсꙋжде́ны сохранѝ во сщ҃еннодѣ́ствїи бж҃е́ственныхъ твои́хъ та̑инъ. Ꙗ҆́кѡ сѷ́ѧ и҆ просла́вѧѧ пречⷭ҇тно́е и҆ великолѣ́пое и҆́мѧ твоѐ, Ѻ҆ц҃а̀, и҆ Сн҃а, и҆ Ст҃а́гѡ Дх҃а, ны́нѣ и҆ при́снѡ, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ, а҆ми́нь.

И҆ посе́мъ творѧ́тъ ѿпꙋ́стъ та́мѡ, глаго́лѧ си́це:

Сла́ва тебѣ̀, Хрⷭ҇тѐ Бж҃е, ᲂу҆пова́нїе на́ше, сла́ва тебѣ̀.

Дїа́конъ: Сла́ва, и҆ ны́нѣ: Гдⷭ҇и, поми́лꙋй, три́жды. Бл҃гослові̑.

Сщ҃е́нникъ глаго́летъ ѿпꙋ́стъ.

А҆́ще ᲂу҆́бѡ є҆́сть недѣ́ла:

Воскресы́й и҆з̾ ме́ртвыхъ Хрⷭ҇то́съ и҆́стинный:

А҆́ще ли же ни̑:

Хрⷭ҇то́съ и҆́стинный Бг҃ъ на́шъ, моли́твами пречи́стыѧ своеѧ̀ Мт҃ре, и҆́же во ст҃ы́хъ Ѻ҆ц҃а̀ на́шегѡ Васі́лїа, а҆рхїепі́скопа кесарі́и каппадокі́йскїѧ, вели́кагѡ, и҆ всѣ́хъ ст҃ы́хъ, поми́лꙋетъ и҆ спасе́тъ на́съ, ꙗ҆́кѡ бл҃гъ и҆ человѣколю́бецъ.

Дїа́конъ: А҆ми́нь.

По ѿпꙋ́стѣ же кади́тъ дїа́конъ ст҃о́е предложе́нїе: та́же ѿхо́дитъ, и҆ кади́тъ ст҃ю̀ трапе́зꙋ крꙋго́мъ кресто́видно, глаго́лѧ къ себѣ̀:

Во гро́бѣ пло́тски, во а҆́дѣ же съ дꙋше́ю ꙗ҆́кѡ Бг҃ъ, въ ра́й же съ разбо́йникомъ, и҆ на прⷭ҇то́лѣ бы́лъ є҆сѝ Хрⷭ҇тѐ, со Ѻ҆ц҃е́мъ и҆ Дх҃омъ, всѧ̑ и҆сполнѧ́ѧй неѡпи́санный.

tář svůj. Rozpomeň se jako blahý a lidumil na ty, kdož je přinesli a za kteréž přineseno jest, a nás neodsouzeně zachovej v posvátném vykonávání Božských Tajin tvých. Aby se světilo a velebilo přečestné a velikolepé jméno tvé, Otce i Syna i Svatého Ducha, nyní i vždycky, až na věky věkův. Amen.

Potom k zakončení proskomidie říká:

Sláva tobě, Kriste Bože, naděje naše, sláva tobě!

Diákon: Sláva Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův. Amen. Hospodi, pomiluj. Hospodi, pomiluj. Hospodi, pomiluj. Požehnej!

Kněz říká malé propuštění: (Vstavší z mrtvých) Kristus, pravý Bůh náš, na přímluvy přečisté Matky své, svatého otce našeho Basila Velikého, archiepiskopa Caesareje Kappadocijské, i všech svatých, nechť smiluje se nad námi a spasí nás jako blahý a lidumil.

Diákon: Amen.

Po tomto zakončení okuřuje diákon svaté předložení, pak odchází ke svatým dveřím, odhrnuje oltářní oponu a poté okuřuje svatý prestol okolo na způsob kříže, celý oltář, ikonostas, kněze a celý chrám, řka pro sebe (při okuřování prestolu):

Ve hrobě s tělem, v pekle s duší co Bůh, v ráji pak s lotrem a na trůně s Otcem a Duchem, vše nevystižitelně naplňuje, byl jsi, Kriste!

A pak okuřuje dál, říkaje žalm 50. / 51.: Smiluj se nade mnou, Bože…

Po okouření chrámu vchází diákon opět do oltáře, okuřuje svatý prestol a kněze; poté odloží kadidelnici a přistupuje ke knězi. Postavivše se oba před svatým prestolem, modlí se každý pro sebe (kněz se vztaženýma rukama), řkouce:

Králi nebeský, Utěšiteli, Duchu pravdy, jenž jsi všude přítomen a vše naplňuješ, poklade blaha a dárce života, přijď a usídliž se v nás a očistiž nás od všeliké skvrny a spasiž, Blahý, duše naše. *(Jedenkrát)*

Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj, lidem dobrá vůle. *(Dvakrát; kněz se vztaženýma rukama.) Po ukončení se vždy ukloní a přežehnají.*